

Seçimlerde Emek ve zgrlk Bloku için ileri!

Sayfa 3

Gerçek

Antalya'da geri dönüşüm işçileri mücadeleye atılıyor:

"Biz değil, kapitalizm pe!"

8

Mart 2011 / Sayı: 17

Devrimci işçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

Ayşe eve dn! Eleni sen de!

Ne tatılmış! şimdiden otuz yedinci yılını sürüyor, kırktan evvel bitmesi ihtimali bile görünmüyor ufukta. Kırk yıllık tatil!

Türkiye'nin 1974'te Kıbrıs'a yaptığı askeri çıkartmanın kod adı "Ayşe tatile çıkıyor" idi. O dönemin dışışleri bakanı olan Turan Güneş'in kızının adıydı Ayşe. Ayşe o zamanlar 20 yaşındaymış. O 60 yaşına yaklaşıyor, çıktığı tatil devam ediyor!

Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs zerindeki hakimiyeti, orada bulunduğu on binlerce asker sayesinde kurulmuyor sadece. KKTC olarak anılan ve 28 yıllık tarihinde Türkiye'den başka pek az devletin tanımış olduğu devletin silahlı kuvvetleri de Türkiye'nin kontrolünde, polisi de. Ekonomisi de Türkiye'nin kontrolünde, parası da. Türkiye Cumhuriyeti'nin Lefkoşe'deki büyükelçisi, tam anlamıyla bir sömürge valisi gibi ilişki kuruyor bu devletle. KKTC denen devletin bağımsızlığı bütünüyle formel. Kuzey Kıbrıs Türkiye'nin gerçek anlamında bir sömürgesi!

Öyle ki, kelimenin Batı dillerindeki karşılığı olan koloninin, her sömürgede görülmeyen bir özelliği de ortaya çıkıyor Kuzey Kıbrıs'ta. Türkiye, Kuzey Kıbrıs'a "kolon"lar yerleştiriyor sürekli. Yani metropoldeki ekonomik zorluklar içindeki bir bölüm nüfus sömürgeye yerleşmeye yollanıyor. Böylece, hem Türkiye devletine göbekten bağımlı bir nüfusun seçimlerde dengeleri Türkiye yanlış partiler yönünde etkilemesi sağlanıyor, hem de Kuzey Kıbrıs, ada halkının artan oranda yurtdışına gçmesiyle birlikte, pratikte Türkiye'nin bir yeni ili haline getiriliyor.

Bugün Kuzey Kıbrıs halkı bu ilişkinin gerçek karakterini, ağzından ıkkanı kulağı duymayan Tayyip Erdoğan sayesinde neredeyse kavramış durumda. Kendisine "besleme" denince, Kıbrıslı da "paranı da al git" diye cevap veriyor. İki defa çok başarılı Toplumsal Varoluş Mitingi düzenlendi. Belki de Kuzey Kıbrıs'la ilişikilerinin uzun tarihi boyunca Türkiye'ye bütün bir toplum ilk kez tasını tarağını toplayarak gitmesini söylüyor.

Biz Kıbrıslıların bütünüyle arkasındayız. Onların kendi kaderlerini tayin (onların terminolojisinde self-determinasyon) hakkını sonuna kadar savunuyoruz. Kıbrıs'ın geleceğini Türkiye'nin "stratejik çıkarları" değil, Kıbrıs halkının iradesi belirlemelidir. Bunun için de her Şeyden nce Türk askeri birliklerinin adadan derhal çekilmelerini talep ediyoruz. Kıbrıs "yavru vatan" değildir. Bu terminoloji bile sömürge gerçeğinin Őekere sarılmış bir dille anlatılmasıdır nk.

Elbette, Ayşe'nin tatilden geri dönmesi yetmez. Eleni'nin de kendi yurduna dönmesi gerekir. Türkiye'nin yanı sıra Yunanistan da Kıbrıs'a kendi kaderini bildiği gibi tayin etme hakkını tanınmalıdır.

Aynı Şey Avrupa Birliği ile onun içine gizlenmiş eski sömürgeci g Britanya için geçerlidir. Britanya'nın bütün Ortadoğu halkları üzerinde bir tehdit olarak muhafaza ettiği Ağrotur ve Dikelya sleri kapatılmalı, emperyalizm Kıbrıs'tan kovulmalıdır.

Bu, Tunus'ta ve Mısır'da ilk zaferini elde eden, başka ülkelere de ortalığı sarsmaya devam eden Arap devriminin yk-seliş aşamasında özel bir önem taşıyor. Türk Kıbrıslıların eylemlerinin, Arap devriminin açtığı yoldan yürümesi için elden gelen yapılmalıdır. Kıbrıs yepyeni bir dönemin eşiğindedir.

Bu dönemde 1960 antlaşmalarının garantör devletlerine ihtiyaç olmayacaktır. Onlar Kıbrıs sorununun zm değil nedenidir. Kıbrıs sorununun üzümünün garantörü adanın iki toplumundan işçi sınıfı olmadıkça, Kıbrıs sorunu zlemez. Öyleyse, yakın görev, Kıbrıs'ın her iki parçasında işçi sınıfının tek bir devrimci partisini birlikte inşa etmektir.

KIBRIS'A

KENDİ KADERİNİ

TAYİN HAKKI!

**Wisconsin:
Emperyalizmin
kalbinde sınıf
mücadelesi!** 10

Kadınlar alanlarda!

**Arap isyanı yayılmaya
devam ediyor!**

6-7

Arap devrimi Türkiye için ne demek?

Tunus ve Mısır'da diktatörleri önüne katıp süpüren, Bahreyn, Yemen, Ürdün ve giderek başka ülkelerde kitleleri soğukça döken, Libya'da bir iç savaşa yol açan Arap devrimi, Türkiye'nin ekonomik, politik ve ideolojik ortamını da mutlaka etkileyecek büyük bir kasırgadır. Bu etkiler çok karmaşık ve öngörülemez biçimlerde olabilir, ama bazı olasılıkları şimdiden göz önüne almak gerekir.

Ekonomik alanda:

- Arap dünyası petrol ve doğal gaz rezervleri bakımından çok zengin olduğu için, enerji fiyatları bu isyan dalgasından ciddi biçimde etkilenecektir. Bu, zaten sorunlarla boğuşmakta olan dünya ekonomisini altüst ederek Türkiye'yi de yeniden krize sürükleyebilir. Ama daha dolaysız biçimde petrolün ve doğal gazın fiyatlarının artışı, Türkiye'nin zaten çok yüksek olan dış açığını başa çıkılmaz bir düzeye yükseltebilir, enflasyonun da bir miktar artmasına yol açabilir.

- Türkiye'nin Arap dünyasında (en başta Libya ve Körfez ülkelerinde) çok büyük ölçekli müteahhitlik hizmetleri vardır. Bunlar 36 milyar doları bulmaktadır, yarısına yakını ise şimdiden altüst olmuş olan Libya'dadır. Bu hizmetlere bağlı olarak Arap ülkelerine önemli miktarda inşaat malzemesi ihracatı da yapılmaktadır. Bu faaliyetlerin darbe yemesi,

Türkiye'de büyümeyi ciddi biçimde etkiler.

- Türkiye Körfez bölgesi başta olmak üzere İslami finans akımları ile düzeyi tam bilinmeyen bir ilişki içindedir. Arap sermayesinin daha emniyetli sığınaklara doğru kaçmaya başlaması, Türkiye'yi yabancı sermaye akımları bakımından da zorlayabilir.

- On binlerce Türk işçisi ve mühendisi Arap ülkelerindeki şantiyelerde çalışmaktadır. Bu insanlar işsiz kalabilir.

Politik alanda:

- ABD Arap devrimini durdurmak, durduramazsa kendi kontrolüne almak üzere çok büyük bir çabaya girişecektir. Şimdilik ABD (ve İsrail) açısından telaffuz edilen tehlike bir proleter devrimi değil, Arap devriminin İslamcılığın, en başta da Müslüman Kardeşler'in ve benzeri örgütlerin yönetimine girmesidir. ABD, bu hareketleri evcilleştirebilmek amacıyla, yakın geçmişte İran ve İsrail dolayısıyla gerilim içine girdiği AKP'yle yeniden bir yakınlaşma içine girebilir.

- Arap devrimi Türkiye'de de kitleler üzerinde dolaysız bir etki yaratabilir. Mısır'daki Tahrir eylemlerine benzer mücadelelerin, Diyarbakır başta olmak üzere çeşitli Kürt kentlerinde ortaya çıkması şaşırtıcı olmayacaktır. (Elbette, bu, büyük ölçüde Kürt hareketinin taktiklerinden de etkile-

necektir.) Kürt halkının bu tür bir mücadeleye yönelmesi halinde, Türkiye'nin batısında ne tür gelişmeler olacağını kestirmek çok zordur.

- Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da ABD ve Britanya emperyalizmlerinin çıkarlarını tehdit eden devrimler ve isyanlar, Kıbrıs'ın jeostratejik önemini artırır. Bu da Kıbrıs üzerinde mücadelenin önümüzdeki dönemde daha gerginleşmesine, adada anti-emperyalist görevlerin öncelik kazanmasına vb. yol açar.

İdeolojik alanda:

- Arap devrimi hem dünya çapında, hem de Türkiye'nin de bir parçası olduğu coğrafyada yepyeni bir dönemin açılması anlamına geliyor. Bundan sonra kitlelerin kendi çıkarlarını kendi mücadeleleriyle elde edebileceklerine dair çok daha büyük umudu olacaktır. Dolayısıyla, Türkiye'de toplumsal mücadeleye olan inancın kitleler nezdinde güçleneceği söylenebilir.

- Arap devrimi Marksist sosyalizmin, dünyada olduğu gibi, bu topraklarda da yeniden prestij kazanmasına, işçi sınıfı ve gençlik içinde ilgi görmeye başlamasına yol açacaktır.

CHP: Emek dostu mu, işçi katili mi?

CHP'li İzmir Büyükşehir Belediyesi İzmir'de kendine ait reklam panolarını kullanarak haftalarca taşeron sistemini bitirdiklerinin ve taşeron işçileri belediye bünyesine aldıklarının propagandasını yapmış, "Emek Şenliği" adıyla da bir organizasyon düzenleyerek "Emek Dostu" belediye imajı çizerek işçileri ve emekçileri kandırmaya yönelmişti.

Büyükşehir Belediyesi'nin bu yalanı, yapılan bütün bu reklam ve etkinliklerin hemen iki hafta sonrasında 3 Mart Perşembe günü, taşeronu kaldırarak tarihe geçtiğini söyleyen Büyükşehir Belediyesi binasının dış cephe, boya ve tadilat işini yapan Nesih Taşkın ve Mehmet Toprak isimli iki taşeron işçinin, yeterli güvenlik önlemi alınmadığı için çelik halatı kopan iskelenin düşmesi sonucu hayatını kaybetmesiyle tuzla buz oldu. Yine CHP'li ilçe

belediyelerinin emek dostu belediye yalanları da taşeron işçilerin direnişleriyle yalanlanmaya devam ediyor.

İki aya yakın süren Buca Belediyesi taşeron işçilerinin direnişinden sonra Konak Belediyesi Efekent Taşeron temizlik işçileri de 25 Şubat tarihinde direnişe geçtiler. İşçiler, 26 Şubat Cumartesi İzmir'de bulunan CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'nun programında bulunması ve yoğun propagandasının yapılmasına rağmen yenilenen Sevgi Yolu'nun açılışını yapmasını, Sevgi Yolu girişinde yaptıkları kitleseleyle engellemişlerdi. 28 Şubat Pazartesi günü belediye yetkilileri ile görüşerek kadrolu ve sendikalı olma taleplerini dile getirmiş, ancak belediye yetkililerinden olumsuz yanıt almışlar, bunun üzerine Yaklaşık 250 kişi CHP İl Başkanlığına yürümüşlerdi.

6 Mart Pazar günü ise katıldıkları Alevi mitinginin ardından Devrimci İşçi Partisi işçileri ziyaret etti. İşçiler direniş alanını, üniversite harç parasını çıkartmak için belediyede taşeron firmada dış cephe işi yapmak zorunda kalarak hayatını kaybeden Nesih Taşkın'ın fotoğrafının altına yazdıkları "Taşeron Öldürür" afişleriyle donatmışlardı. İşçilerle direnişin gidişatı ve mücadeleyle ilgili sohbetler yapıldı ve halaylar çekildi. Konak Belediye Başkanı Hakan Tartan işçilerle görüşmeyi bile kabul etmezken, işçiler gece gündüz İzmir'in en merkezi yerlerinden olan Basmane Meydanı'nda, Konak Belediyesi önünde taşeron sisteminin kaldırılması, iş güvencesi ve sendikalı olma talepleriyle direnişlerine, Devrimci İşçi Partisi de işçilerle birlikte alanda bulunmaya devam ediyor.

"Aile Sigortası" Halkın kaderi dilencilik mi?

CHP'nin 2011 seçiminde baş kozu olarak kullanacağı proje açıklandı: Aile Sigortası. Projenin adı yeni olabilir, içeriği eski. Basit ve eskiden beri tartışılan yoksula devlet yardımından başka bir şey değil. AKP'nin tepkisi, hemen "kaynak göster" tarzında oldu. Bunun üzerine Erdoğan ile Kılıçdaroğlu arasında kimin aritmetiğinin daha iyi olduğuna dair saçma sapan bir tartışma başladı. Oysa mesele çok daha derinde yatıyor. Soru şu: İşçi sınıfının çalışarak insanca yaşayabileceği bir düzen mümkün mü, değil mi?

Aile sigortası, yoksulluk sınırının altında yaşayan ailelere nakit yardımını öngörüyor. Aile en yoksul nüfus kesimlerinden ise, kadının banka hesabına her ay bir miktar para yatırılacak. Kılıçdaroğlu projeyi 17 Şubat'ta bir basın toplantısında açıklayalı beri, herkes "CHP her yoksul aileye 600 TL yardım yapacakmış" diye konuşuyor. Bu, yoksul halk kesimleri nezdinde CHP'ye ilgiyi artırabilir. Ama aslında doğru değil.

Aileye ödenecek para, çocuk sayısına, bunların kaçının okula gidiyor olduğuna,

çocukların özürü olup olmadığına, ailenin bakmakla yükümlü olduğu bir yaşlı insanın olup olmadığına bağlı olarak değişiyor. Aileye verilecek para 125 TL ile dahi sınırlı olabilecek. 600 TL alabilmek için ailede tam dört çocuk olması, dördünün de okuyor olması gerekiyor! Düşünsenize, ne büyük paralar bunlar! Altı nüfus, 600 TL ile gül gibi geçinip gider, değil mi?

Dini hayır işine karşı resmi sadaka
Aslında CHP'nin bu önerdiği, AKP'nin yıllardır

süren uygulamasının değişik bir biçiminden başka bir şey değil. AKP yıllardır yoksula yapılan yardımlar dolayısıyla eleştiriliyor. Bu parti, bazen belediyeler ve valilikler aracılığıyla, bazen de İslami hayır kurumları vasıtasıyla yoksullara kömür, makarna, şeker, hatta beyaz eşya yardımı yaparak onları kendi yanına çekiyor. Şimdi CHP bunu bir sisteme kavuşturacağını, yardımı aynı olarak değil nakdi olarak yapacağını söylüyor. Yani, öyle ya da böyle sadakayı hâkim sınıfların her iki partisi de işçi ve emekçileri kendi yanlarına çekmek için kullanıyor.

CHP'nin yaptığı işi, solda çeşitli sosyal demokrasi yanlısı aydınlar, "vatandaşlık geliri" ya da "asgari gelir hakkı" gibi süslü bir takım kavramlarla savundular, bu tür devlet sadakası hiç de yeni değildir. Gelişmiş kapitalist ülkelerde, İkinci Dünya Savaşı sonrasında bu uygulama evrensel hale gelmiştir. Ama ta 19. yüzyılda bile Britanya'da "Yoksul Yasaları" adı altında bilinen yoksula yardım uygulaması vardı. İşçi sınıfının büyük düşünürü Karl Marx bunu "resmi dilencilik" olarak adlandırıyor. Resmi dilencilik şöyle tanımlıyor Marx: "...işçi sınıfının, varlık koşullarından (emekgücünün satışı) yoksun kalmış ve devlet sadakasıyla bitkisel hayat yaşayan kısmı."

Aile sigortası uygulaması, aynen yaygın olarak uygulandığı başka toplumlarda (örneğin Brezilya'da) olduğu gibi, yoksul işçi ailelerini düzene el açan, kendi kaderini kendi eline alma inisiyatifi geliştirmesi olanaksız, uysal ve boynu eğik insanlar haline getirecektir.

Alternatif: herkese istihdam!

İşçi sınıfı dilencilğe mahkûm değildir. Yapılması gereken, insanları 125 TL ya da altı nüfusa 600 TL gibi rakamlarla uyutmak değil, çalışabilecek durumda olan bütün işçilere, güvenceli, kayıt içi, sendikalaşmanın olanaklı olduğu tarzda istihdam yaratmaktır. Bunun yolu açıktır: çalışma sürelerinin ücretlerde düşüş olmaksızın kısaltılması ve vardiya sayısının artırılması yoluyla varolan işlerin paylaşılması ve geniş bir kamu yatırımları seferberliğiyle yeni istihdam yaratılması. AKP ve CHP bunu yapamaz, çünkü bu kapitalistlerin çıkarına dokunur. O yüzden onlar halkı dilencilikçi bir kader gibi sunarlar.

CHP aile sigortası politikasıyla işçilere iş verecek politikalar izleyemeyeceğini ilan etmiş oluyor. O halde, işçi sınıfının yüzünü kapitalist sınıfın çıkarlarından koparak kendi çıkarlarına hizmet edecek politik güçlere çevirmesi gerekiyor.

Seçimlerde bağımsız adaylar Üçüncü Cephe'nin ilk dönemeci

2011 genel seçimlerine sadece üç ay kaldı. Burjuvazinin iki kampı, İslamcı ve Batıcı-laik cephele kozlarını paylaşmaya hazırlanıyor. Kazanacak taraf az çok belli, ama kim kazanırsa kazansın, iki tarafın da ne işçi sınıfına ne de Kürt halkına vaat edecek fazla bir şeyi yok. Bu yüzden, işçiler, emekçiler ve ezilenler açısından seçimi hâkim sınıfların bu iki kampına karşı bir Üçüncü Cephe'yi kurmak üzere bir sıçrama tahtası olarak kullanmak gerekiyor. BDP'nin açıkladığı seçimlere bağımsız adaylarla girme politikası, bu yolda son derecede uygun bir fırsat.

Torba Yasa, işçi sınıfı açısından AKP ve CHP'nin birbirinden nasıl da farkı olmadığını gösteren yeni bir örnek oldu. Patronlara bir sürü olanak getiren, vergi borçlarını affeden ya da ödenmesini kolaylaştıran, buna karşılık işçilerin bir dizi kazanılmış haklarını tırpanlayan bu yasa, komisyondan da, meclis genel kurulundan da hiçbir ciddi pürüz yaşanmadan geçti. Başka konularda, mesela yüksek yargıya ilişkin yasa değişikliklerinde komisyonlarda engelleme taktikleri uygulayan, "sokak sokak direnme" çağrılarını yapan CHP milletvekilleri, AKP'nin işçi düşmanı yasasını onaylayarak sınıf konularını açık ettiler.

Kürt halkı açısından durum daha da berrak. 2009 yılının sözde "açılım" politikası sona erdi ereli, AKP'nin dilinin MHP'ninkinden farkı yok. CHP genel başkanı ise daha "Kürt" kelimesini ağzına bile alamayacak derecede sünepe bir politika güdüyor.

Öyleyse, işçi sınıfı ile Kürt halkının ortak ihtiyacı, bu iki partinin temsil ettiği iki kamp dışında, aynı zamanda son yıllarda CHP'nin sağdaki müttefiki olan ırkçı MHP karşısında, bir yeni cephe yaratmak. BDP'nin nihayet Şubat sonlarında açıkladığı seçim politikası bu yönde bir adıma olanak veriyor. BDP ile bir dizi sosyalist hareketin bağımsız adaylar etrafında birleşmesi, bunu olanağı kılacak ilk adımı oluşturabilir.

Tekel işçilerini meclise taşıyalım!

Ancak, Kürt halkı ile işçi sınıfı arasında bir ittifak kurmak çok titiz, çok dikkatli politikaları ve büyük bir çabayı gerektiriyor. Bu iki toplumsal gücün birbirine karşı duyduğu kuşkuları, hâkim sınıflar tarafından kışkırtılan Türk şovenizmi büyütüyor. Öyleyse, iki tarafı birbirine yaklaştırmak için çok emek gerekir. Seçim politikası açısından bunu gerçekleştirmenin iki yolu var. Birincisi, BDP ile sosyalist hareketin ittifakını temsil edecek adayların, özellikle batıda, büyük metropoller başta olmak üzere işçi sınıfının toplumsal ağırlık taşıdığı bütün yörelerde, sadece Kürt halkının haklarının ve demokratik hakların savunulmasıyla yetinmeyerek işçi ve emekçilere hitap eden, neoliberalizmi reddeden, kapitalist sınıfın politikalarından kopan politikalar benimsemesidir. Ancak işçi sınıfının dolaysız çıkarlarına hitap eden adaylar işçi ve emekçiler arasında ilgi görecektir.

Öteki yol ise aday politikasından geçiyor. Son yıllarda Türkiye işçi sınıfının mücadelesini en kahraman tarzda temsil eden ve Kürt halkı ile işçi sınıfı arasındaki buzların erimesinde rol oynayan Tekel işçileri arasında birtakım önde gelen isimler batıda aday olarak gösterilmektedir. Böylece işçi sınıfı, kendi çıkarlarını kendi arından çıkan adaylarla bu seçim ittifakının temsil ettiği ni çok daha kolay yoldan kavrayabilecektir.

Buna karşılık, 2007 seçimlerinde yapılan dev hatanın tekrarlanması, yani gerek politikalar, gerekse adaylar bakımından liberal bir doğrultunun benimsenmesi, bağımsız adayların etkisinin Kürt halkı ile sınırlı kalması anlamını taşıyacaktır. Bu, aynı zamanda, işçi sınıfını CHP'ye doğru itmek anlamını taşıyacaktır.

CHP'yi desteklemek hâkim sınıfın yanında yer almaktır!

Bu seçimde, sosyalist hareketin içinde, CHP'yi desteklemeyi ciddi ciddi düşünen sosyalist çevrelerin varlığı sır değildir. Bağımsız adaylar etrafında işçi sınıfı ile Kürt halkının çıkarlarını birleştirmeye çalışan ve bütün emekçi ve ezilenlere umut olabilecek bir ittifakın adayları varken bu politikayı izleyenler, bunun hesabını tarih önünde zor vereceklerdir.

Bu seçim burjuvazinin iki cephesi karşısında işçilerin ve Kürtlerin bütün öteki ezilenleri de bağrında toplayacak Üçüncü Cephe'sinin kuruluşu için atılacak ilk adıma vesile olmalıdır. Türkiye'nin bütün politik ortamını değiştirecek olan, seçimlerde elde edilecek sonuçlardan çok daha büyük ölçüde böyle bir cephenin kurulmasıdır.

Şiar Rişvanoğlu

Kemik parçalarına "evladım" diyen anneler için!

*"Düşmanlarımızın sözlerini değil, dostlarımızın sessizliğini hatırlayacağız."
-Martin Luther King Jr.-*

Türk egemenlerinin Kürt halkına ve onun temsilcilerine reva gördüğü -inkâr ve asimilasyonla birlikte ve mümkün olduğu ölçüde onlardan önce- imhanın en aşağılık, insanlık dışı yöntemlerinden biri olan toplu mezarlar bir buçuk aydır gündemde. Mezarlar açıldıkça ortaya JITEM'yle, korucusuyla, sivil kontrollerle güçleriyle, askeri ve polisiye kirli savaş şebekesinin marifetleri bir bir ortaya dökülüyor. Bunların en çarpıcılarından sadece iki örnekten söz edeceğim. Birincisinde, Bitlis Mutki'de açılan mezarlardan birisinde bulunan kemiklerin, yapılan DNA testi sonucunda, 1993 yılında Alaca köyünde gözaltına alınıp bir daha haber alınmayan 11 köylüye ait olduğu tespit edildi. İkincisinde ise, Bingöl'ün Genç ilçesinde ortaya çıkan kemiklerin 1997 yılında, bir çatışmada canlı teslim alındığı görgü şahitlerince tespit edilmiş olan 7 gerillaya ait olduğu, yine DNA testi sonucu belirlendi. Yani, bu savaş başından beri öyle "kirli" ki, suçlu olduğu iddiası bile bulunmayan sivil insanlara da, yakalanıp yargıya teslim edilmesi gereken zanlılara da aynı son layık görülüyor. Yukarıda "imhanın en aşağılık, insanlık dışı yöntemlerinden biri" dedim. Zira bunların birincisi, ölenlerden hiçbir iz kalmaması, yani ailelerinin, yakınlarının bir kemik parçasını olsun mezar yapamaması. Psikolojik savaşın doruk noktası olan bu yöntemi ta Kızılderili Soykırım'ından beri kullanan ABD bunu Kore'de ve Vietnam'da, Fransız emperyalizmi de Cezayir'de yaygınlaştırarak kitleselleştirdi.

Toplu mezarların bu coğrafyanın her yanından mantar gibi fıskırması üzerine harekete geçen Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) oluşturduğu heyet, olay yerlerinde incelemelerde bulunup, kayıp yakınları, görgü tanıkları ve kurum temsilcileriyle görüşerek bir rapor düzenledi ve sonucu kamuoyuna 21 Şubat'ta açıkladı. **Sonuç kan dondurucu: şu ana kadar tespit edilmiş, 1.469 kişiye ait olduğu tahmin edilen 114 toplu mezar! Bugüne kadar açılan ve 171 kişinin kemiklerine rastlanılan toplu mezar sayısı ise 26!** Heyet temsilcisi Öztürk durumun vahametini şöyle açıklıyor: *"Olayın gerçek boyutları çok daha büyüktür. Toplu mezarların şehir merkezlerinden, yol kenarlarından, çöplüklerden kırsal alana kadar değişik bölgelerde mevcut olduğu anlaşılmaktadır."*

Olayın başka bir boyutu ise mezarların açılma yöntemi. **Kepçe ve dozer kullanılması kimlik tespitini zorlaştırdığı gibi, ortaya çıkabilecek deliller de yok edilmiş oluyor.** Adli Tıp uzmanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı bu durumun T.C.'nin de imzasının bulunduğu "Minnesota Otopsi Protokolü"ne uymadığını ve kazıların mutlaka bir arkeolog ve adli tıp uzmanı eşliğinde yapılmasının zorunluluğuna işaret ediyor. Bunun yanı sıra çok önemli bir nokta da, **toplu mezar ihbarında bulunan kayıp yakınları ve görgü tanıklarına herhangi bir baskıya maruz kalmayacakları güvencesinin verilmesi zorunluluğu.** Zira bölgede sırf bu konuda özellikle çok yoğun korucu baskısı olduğu söyleniyor.

Bir ay kadar önce Mutki'nin bir başka köyünde açılan mezarlardan birisinde kemikleri bulunan iki kardeşin cenazesi için taziye ziyaretine gitmiştim. Bir karton kutu içinde 5 adet kemik parçasının olduğu bu gördüğüm en hazin cenazede, Xatun Anne boynuma sarıldı ve benim de öncesinden tanıdığım çocukları Bülend ve Xezal için gözyaşları içinde şöyle hıçkırdı: *"Ne mutlu bana ki, evlatların geldi!"*

Annelerin, çocuklarının kemiklerine ulaştığı için "sevindiği" bir coğrafya! İşte AKP'si, MHP'si, CHP'si, ıvırı zıvrığı ile bütün bir sermaye cephesinin yıllardır elbirliği ile yarattığı tablo. Asıl düşündürücü olan ise, burjuva cephesinin kepezeliği değil, "dost" görünen, kendini "demokrat", "sol", "sosyalist" ve hatta "komünist" sayanların bütün bu olan bitenler karşısında sergilediği kahrolası sessizlik.

Sermayenin ve onun silahlı, silahsız aygıtlarının, partilerinin karşısına "Emek ve Özgürlük Cephesi" ile dikilmek, sınıf mücadelesinin yanı sıra Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı için mücadeleyi yükseltmek, güçlendirmek artık bizim için çok daha fazla elzem.

Her şeyden önce kemik parçalarına "evladım" diyerek "sevinen" anneler için!

Özgür Üniversite'de Arap devrimi seminer dizisi başlıyor!

FİRAVUN ve FELLAH: ARAP DEVRİMİNE BAKIŞLAR

Sungur SAVRAN - Levent DÖLEK - Onur KOYUNLU

29 Mart'tan itibaren her Salı 19:00'da!

Türkiye Kıbrıs'ta neyi garanti ediyor?

Türkiye kendi stratejik çıkarlarını korumak ve Kıbrıs'ın kuzeyini sömürgeleştirmek için adaya çıkmıştır. Bu gerçek yakın zamanda bizzat Başbakan Erdoğan tarafından da itiraf edilmiştir. Erdoğan Kıbrıs'ta stratejik çıkarları olduğunu, Yunanistan'ın adada ne işi varsa Türkiye'nin de aynı sebeple orada olduğunu açıklamıştır.

1878 yılında Osmanlı Devleti tarafından İngiltere'ye kiralanan Kıbrıs adası Birinci Dünya Savaşı'nın ardından 1923 yılında resmen İngiliz sömürgeci haline gelmiştir. 1960 yılında dünya çapındaki anti-sömürgeci halk hareketlerinin de etkisiyle İngiltere'nin sömürgeciliği Türkiye ve Yunanistan arasındaki bir anlaşmayla son bulmuş ve iki toplumlu Kıbrıs Cumhuriyeti kurulmuştur. Kıbrıs Cumhuriyeti kurulurken bu üç ülke arasında bir garantörlük anlaşması imzalanmıştır. Türkiye 1974'teki Kıbrıs işgalini hukuken bu anlaşmaya dayandırmaktadır.

Resmi görüşe göre Kıbrıs'ta Yunanistan'la birleşme (Enosis) yanlısı cuntanın darbeye başa gelmesi ve Türklere karşı katliamlara girişmesine karşı Türkiye, Kıbrıslı Türkleri kurtarmak ve barışı sağlamak için adaya çıkmıştır. Oysa 1974 Kıbrıs Savaşı'ndan 37 yıl sonra "kurtarılan" Kıbrıslı Türkler, "Ankara elini yakamızdan çek!" diyerek alanları doldurmaktadır. Bunun sebebi Ankara'nın yalan söylemesidir. Türkiye kendi stratejik çıkarlarını korumak ve Kıbrıs'ın kuzeyini sömürgeleştirmek için adaya çıkmıştır. Bu gerçek yakın zamanda bizzat Başbakan Erdoğan tarafından da itiraf edilmiştir. Erdoğan Kıbrıs'ta stratejik çıkarları olduğunu, Yunanistan'ın adada ne işi varsa Türkiye'nin de aynı sebeple orada olduğunu açıklamıştır.

1983 yılında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin kuruluşu ise sömürgeciliğin garanti altına alınmasında ileri bir adım olmuş Türkiye'nin himayesi altında bir devletçik kurulmuştur. Bugün KKTC'nin ne bağımsız bir askeri gücü ne bağımsız bir mali-

yesi ne de bağımsız bir dış politikası vardır. Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı adı altında örgütlenmiş silahlı kuvvetlerin komuta kademesi doğrudan TSK'ya bağlıdır. Devletin maliyesi T.C. Yardım Heyeti aracılığıyla tamamen Türkiye'ye bağımlı kılınmıştır. 1974'ten bu yana Kıbrıs ekonomisi bir kumarhane ve kıyı ötesi bankacılık cennetine dönüştürülmüş, narenciye bahçeleriyle ünlü Kıbrıs tarımı çökertilmiş ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin ekonomik olarak kendi ayakları üzerinde durma koşulları bilinçli olarak baltalanmıştır.

Kıbrıs ve emperyalizm

Kıbrıs sorunu ne sadece adadaki Rumlar ve Türkler arasındaki bir sorundur ne de Türkiye ve Yunanistan arasındaki bir çelişkidir. İngiliz emperyalizmi dünya çapındaki sömürgeleştirmeleri bir bir kaybederken Kıbrıs'ı da kaybetmiş ancak bağımsız bir Kıbrıs Cumhuriyeti kurulurken adadaki askeri üslerini güvence altına almıştır. Akrotiri ve Dikelya isimli iki emperyalist askeri üs adanın kaderi üzerindeki ipotek senetleri gibidir. Stratejik Ortadoğu coğrafyasında batmaz bir uçak gemisi olarak nitelenen Kıbrıs adasındaki bu askeri üsler daha önce Irak'ın bombalanmasında İngiliz uçaklarının üssü olmuştur. Bu üsler sadece bölge halklarına karşı bir tehdit değil adanın kendisinde gelişecek anti-emperyalist bir mücadelenin karşısına dikilmiş birer büyük duvardır.

Bugün Avrupa Birliği Güney Kıbrıs'ı tüm adanın temsilcisi olarak yani Kıbrıs Cumhuriyeti sıfatıyla üyeliğe kabul etmiştir. İngiliz

emperyalizminin askeri gücü, Avrupa emperyalizminin ekonomik gücüyle birleşerek adayı kısıksıvrak yakalamıştır. Kıbrıs halkı Rum ve Türküyle geleceğini Avrupa'da görmektedir. Ancak Avrupa'nın bağrında yerşeren sınıf mücadeleleri AB emperyalizminin Kıbrıs emekçilerinin zihnindeki afyon etkisini dağıtabilir. Yüzyıllardır büyük devletlerin çekişme sahası olan adanın kadim halklarının emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı başkaldıracağı günler hiç de uzak değildir. Kıbrıs halkı gerçekten başını kaldırdığında, diğer emekçi halklarla birlikte ilk iş olarak bu emperyalist üsleri ve yabancı askerleri ülkelerinden kovacaktır. O zaman Kıbrıs halkı bir uçak gemisinde değil kadim vatanlarında kardeşçe ve birlik içinde yaşamının mutluluğuna erişecektir.

DİP programından...

"Devrimci İşçi Partisi, Kıbrıs sorununu çözecek gücün Kıbrıs'ın Rum ve Türk emekçileri olduğu temel noktasından hareketle, Kıbrıs'ta iki halktan emekçileri kucaklayacak tek bir devrimci partinin kurulması mücadelesini destekler. DİP, Türk askerleri dâhil olmak üzere tüm yabancı askerlerin adadan çekilmesini, emperyalist üsler Akrotiri ve Dikelya'nın kapatılmasını, Kıbrıs'ın kaderinin Kıbrıs halkı tarafından herhangi bir dış müdahale olmaksızın belirlenmesini savunur."

Kıbrıslı'dan Ankara'ya ikinci mitingle cevap!

Kıbrıs'ta ve Türkiye'de büyük yankı uyandıran Toplumsal Varoluş Mitingi'nin ikincisi 2 Mart'ta Lefkoşa'da yapıldı. Onbinlerin katıldığı coşkulu mitingde yine Ankara'nın dayatmalarına ve sömürgeciliğe tepki ön plana çıktı. İlk mitingin ardından Türkiye'den yükselen ve Kıbrıs'a yansıyan şovenist tepkiler, artan baskı ve KKTC Başbakanı İrsen Küçük'ün Ankara'ya çağrılıp mitingin Türkiye aleyhtarı olmaması için azarlanması, mitingi düzenleyen Sendikal Platform'u mitingde yer alacak pankart ve sloganlara sınırlama getirmeye yöneltti. Sendikal Platform'un bu kararı bir dizi grup tarafından tepkiyle karşılandı.

Alana Tayyip Erdoğan'a yönelik "Kimsin be sen!" pankartıyla girmek isteyen Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenleri Sendikası'na polis müdahale etti. Benzer bir müdahale de Kıbrıs Cumhuriyeti bayrağı taşıyan "Yasemin Hareketi" kortejine oldu. Türkiye'nin burjuva basını daha önceki mitingde olduğu gibi bu mitingde de gerçekleri çarpıtarak Kıbrıs Cumhuriyeti bayrağını "Rum Bayrağı" ola-

rak lanse etti. Kuzey Kıbrıslılar ise bu yaklaşıma sert tepki gösteriyor. Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası yaptığı açıklamada Türkiye'nin bugün garantörü olduğu Kıbrıs Cumhuriyeti bayrağına Rum bayrağı demesinin çelişmesine işaret ederek bu yaklaşımı protesto etti. Gerçekten de Türkiye'nin egemenleri Kıbrıs Cumhuriyeti'nin tarihsel bayrağına Rum bayrağı dedikçe hem tarihsel meşruiyetini yitirdiğini kabul ediyor hem de Kıbrıs halkının iradesini tanımaksızın adanın bölünmesini kalıcılaştırmakta kararlı olduğunu tekrarlıyor.

Ankara'nın bu sömürgeci yaklaşımına en iyi cevap da Kıbrıslı sosyalistlerden geliyor. "Sömürge Yönetimine Hayır!", "Yaşasın Bağımsız Birleşik Kıbrıs!" sloganını yükselten Kıbrıslı sosyalistler, Kıbrıs ne Türktür ne Yunandır ne de İngilizdir diyerek Kıbrıs'ın birliğinin ve adada barışın yolunun halkların kardeşliği ve işçilerin birliğinden geçtiğini gösteriyorlar.

Biz de sesimizi Kıbrıslı kardeşlerimizin sesine katmaktan gurur duyuyoruz: "Kıbrıs Kıbrıslıdır!"

80 bin kişinin varoluş çığlığı

2 Mart'ta Kuzey Kıbrıs'ta düzenlenen Toplumsal Varoluş mitingine Sendikal Platform'un açıklamasına göre 80 bin kişi katıldı. Mitingin düzenleyicisi konumunda olan Sendikal Platform, Kamu-Sen, Dev-İş, Türk-Sen, KTAMS, KTÖS, KTOEÖS, Devrimci Genel-İş, Emek-İş, Petrol-İş, Tıp-İş, BES, El-Sen, Koop-Sen, Basın-Sen, Güç-Sen, Çağ-Sen, DAÜ-BİR-SEN, Kıbrıs Türk Ebe ve Hemşireler Sendikası, Tel-Sen gibi Kuzey Kıbrıs'ın belli başlı sendikalarını kapsıyor. Ancak katılım elbette ki sendikalarla sınırlı değildi. Sömürgeci politikalara karşı cesur muhalefetleriyle ön plana çıkan Kıbrıs Sosyalist Partisi, Baraka Kültür Merkezi, Barikat ve Yasemin Hareketi gibi gruplar da bu yaklaşımlarını ve mücadeleci olduklarını mitingde taşıdılar. Bu gruplar arasında Enternasyonalist Dayanışma ve Yasemin Hareketi birlikte yaptıkları çağrılarla Kuzey Kıbrıs dışında da dayanışma eylemleri örgütlenmesine önemli katkılar sundu. Muhalefet partilerinden Toplumcu Kurtuluş Partisi, Yeni Kıbrıs Partisi gibi partilerin yanı sıra eski iktidar partisi Cumhuriyetçi Türk Partisi ile Denktaş'ın oğlu Serdar Denktaş'ın partisi Demokrat Parti de miting de boy gösterdi. Ancak CTP ve DP başkanları Ankara'nın politikalarına karşı net tutum almamaları dolayısıyla protesto edildiler.

Devrimci İşçi
Partisi Bildirisi

Ankara, Kıbrıs'tan elini de dilini de çek!

Kuzey Kıbrıslı emekçilerin oluşturduğu Sendikal Platform'un 28 Ocak'ta yaptığı genel grev ve miting 50 bini aşkın katılımı ve coşkusuyla çok önemli mesajlar vermiştir. Kuzey Kıbrıslı emekçiler "Ankara ne parani, ne paketini ne de memurunu istemiyoruz!" diyerek Türkiye'nin dayattığı neo-liberal sosyal yıkım paketine ve T.C. Yardım Heyeti'nin Kuzey Kıbrıs'ın işçilerine karışmasına açıkça hayır demiştir. Kıbrıslı emekçilerin bu güçlü ve net karşı çıkışı Türkiye hükümetinde endişe ve öfke yaratmıştır. Bu endişe ve öfke Başbakan Erdoğan'ın sömürgeci küstahlığı ile sarf ettiği cümlelerde yansımaları bulmuştur.

Sömürgecinin itirafları

Başbakan Erdoğan'ın öfkeyle sıraladığı cümleler birer itirafname niteliğindedir. Erdoğan, "ülkemizden beslenenler" diyerek Kuzey Kıbrıs halkına hakarete bulunmuş ama

aynı zamanda Türkiye devletinin Kıbrıs'a hangi gözle baktığını da itiraf etmiştir. Tüm sömürgeci gibi Erdoğan da Kıbrıs'a karşılıksız "tek Allah kuruşu" vermemektedir. Türkiye'nin yaptığı yardımlar Kıbrıs halkının refahı için değil Türkiye'nin stratejik çıkarlarını korumak içindir. Erdoğan bunu da "Yunanistan'ın adada ne işi varsa biz de aynı şey için oradayız" diyerek itiraf etmiştir.

"Kıbrıs davası"ndan değil Kıbrıslıların davasından yanayız

Erdoğan yasaya karşı eylemleri Türkiye'ye ve Kıbrıs davasına karşı olarak nitelemiştir. Kuzey Kıbrıslı emekçilerin mücadelesi Kıbrıs gençliğini fiilen adadan göç etmeye zorlayacak bu yıkım yasasına (sendikaların adlandırmasıyla "Göç Yasası") karşıdır. Elbette ki bu yıkım yasasının da 37 yıldır Kuzey Kıbrıs'ı bir kumarhane ekonomisi-

ne dönüştüren politikaların da, Türkiye'den koloniler göndererek Kıbrıslıların siyasi iradesine ipotek koyan uygulamaların da arkasında Türkiye vardır. Türkiye egemenlerinin davasının Kuzey Kıbrıs halkına ne verdiğini en iyi şekilde Kuzey Kıbrıs halkı söylemektedir. Kuzey Kıbrıslı emekçiler hem ortak mücadele çağrısıyla Kıbrıslı Rumlara, hem Ankara'nın parasını "Türkiyeli emekçilerin refahından çalınan parayı istemiyoruz" diye reddederek Türkiyeli emekçilere dayanışma ellerini uzatmaktadır. Çok açıktır ki Türkiye egemen sınıflarının "Kıbrıs davası" değil ama Kıbrıslıların davası haklı bir davadır ve desteklenmelidir.

Kıbrıs Kıbrıslılarındır

Devrimci İşçi Partisi, Erdoğan'ın Kıbrıs halkına yönelik sömürgeci küstahlığını ve hakaretlerini, Kıbrıslı emekçilere karşı Tür-

kiye ve Kıbrıs'ta faşist grupları kışkırtmasını şiddetle kınar. DİP aynı zamanda Kuzey Kıbrıs'ta yükselen enternasyonal dayanışma çağrısını selamlar ve yıkım yasasına karşı Kuzey Kıbrıslı emekçilerin yanında yer alacağını ve Türkiye'nin dayatmalarına karşı onlarla birlikte mücadele edeceğini bildirir.

Türkiye'nin dayattığı yıkım paketine hayır!

Kıbrıs Kıbrıslılarındır!

Yabancı askerler ve emperyalizmin üsleri Kıbrıs'tan dışarı!

Yaşasın işçi sınıfının enternasyonal dayanışması!

Yaşasın bağımsız, birleşik, sosyalist Kıbrıs!

Yaşasın Ortadoğu Sosyalist Federasyonu!

İstanbul'da Kıbrıs halkıyla dayanışma yürüyüşü

Kuzey Kıbrıs'ta bugün gerçekleştirilen ikinci Toplumsal Varoluş Mitingi ile dayanışma amacıyla İstanbul'da bir eylem düzenlendi.

Kuzey Kıbrıslı işçi ve emekçilerin, Türkiye devletinin dayattığı sosyal yıkım paketine ve sömürgeci politikalarına karşı mücadelesine Türkiye'den ses vermek amacıyla DİP, EHP, İşçi Cephesi, ESP, TÖP, SBH, Türkiye Gerçeği ve Köz Gazetesi'nin düzenlediği eylem Taksim Galatasaray Meydanı'nda başladı. "Ankara Kıbrıs'tan elini çek" pankartı arkasında yürüyüşün ardından Taksim Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında, Türkiye devletinin dayatmacı politikaları ve sosyal yıkım yasası karşısında Türk ve Kürt işçilerinin yerinin Kuzey Kıbrıslı işçi ve emekçilerin yanı olduğu vurgulandı. Bütün yabancı askeri birliklerin ve emperyalist üslerin Kıbrıs'ı terk etmesi istendi.

Eylem boyunca "Ankara Kıbrıs'tan elini çek", "Kıbrıs Kıbrıslılarındır", "Sermayeye garantör, Kıbrıslıya diktatör" ve "Yaşasın proleter enternasyonalizmi" sloganları atıldı.

Basın açıklamasının okunmasının ardından eylem sona erdi.

Kıbrıslılar Ankara'da da eylemdeydi

Kuzey Kıbrıs'ta düzenlenen toplumsal varoluş mitingine destek olmak için Ankara'da eylem yapıldı.

Kuzey Kıbrıslı emekçilerin 2 Mart'ta Kıbrıs'ta düzenledikleri Toplumsal Varoluş Mitingi'ne Ankara'dan da destek geldi. Ankara'da okuyan Kıbrıslı Öğrenciler İnsiyatifi'nin çağrıcısı olduğu eylem için saat 17.30'da Yüksel Caddesi'nde buluştu. Çok sayıda Kıbrıslı öğrencinin yanında Türkiyeli pek çok siyasi parti de eyleme katıldı. Eylem, "Bağımsız Kıbrıs!" yazan ortak pankartın arkasında Sakarya'ya doğru yürüyüşle başladı. Sık sık "Bağımsız Kıbrıs, bütün halklar kardeşler", "Besleme değil sömürge", "Ankara elini yakamızdan çek" sloganlarının atıldığı yürüyüşün ardından Sakarya'ya varıldı ve burada basın metni okundu.

Basın metninde Kıbrıslıların Türkiye Devleti'nin Kıbrıs'a karşı "stratejik olarak

ilgiliyim", "bir koyup üç alıyoruz", "paralarını biz veriyoruz" söylemleriyle somutlaşan sömürge yaklaşımından rahatsız oldukları, özellikle 80'lerden itibaren Kıbrıs ekonomisinin tamamen Türkiye'ye muhtaç hale getirildiği, Kıbrıs'ın Türkiye'nin kumarhane vb. pis işlerinin döndürüldüğü bir yer haline getirildiği ifade edildi. Göç Yasası ile Kıbrıs ekonomisinin kaldıramayacağı, kontrolsüz biçimde adaya Türkiye'den göç olduğu, ayrıca gelenlerin güvencesiz ve ucuz iş gücü olarak istihdam edildiği de belirtildi. Bu bağlamda ise mücadelelerinin etnik kökenli olduğuna dair suçlamalara karşı emekçi kökenli bir mücadele olduğunu, bunun kanıtının da alanda bulunan Türkiyeli dostları olduğu söylendi.

Basın metninin okunmasının ardından "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganıyla eylem sona erdi.

Antalya'da Kıbrıslı emekçiler için enternasyonalist dayanışma

Antalya'da Kuzey Kıbrıs'ta düzenlenen ikinci Toplumsal Varoluş mitingine destek eylemi yapıldı.

2 Mart Çarşamba günü, Attalos heykeli önünde toplanan kitle Türkiye devletinin Kuzey Kıbrıs üzerindeki sömürgeci politikalarını protesto etti. 17.30'da başlayan basın açıklamasını düzenleyici kurumlar adına DİP'li bir yoldaşımız okudu.

Basın açıklaması, biz Türkiye işçi sınıfı ve ezilenlerinin çıkarları uğruna mücadele eden siyasi parti ve kurumlar, Kıbrıs işçi sınıfının bugün Kıbrıs'ta düzenlemekte olduğu ikinci Toplumsal Varoluş Mitingi ve orada dile getirilen taleplerle dayanışma içinde

olduğumuzu duyurmak amacıyla bir araya gelmiş bulunuyoruz cümleleriyle başladı. Açıklamanın devamında Kıbrıslıların sömürgeci politikalara ve yıkım paketine karşı verdiği mücadelede Kürt ve Türk emekçilerinin enternasyonalist dayanışma görevini yerine getireceği belirtildi.

Eylemde sık sık "Ankara elini Kıbrıs'dan çek", "Kıbrıs halkı yalnız değildir", "Yaşasın devrimci dayanışma" "Sömürge değil, birleşik Kıbrıs" sloganları atıldı.

DİP, BDP, Sosyalist Parti, ÖDP ve Halkevleri tarafından düzenlenen eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Arap isyanı yayılmaya devam ediyor

Arap isyanının art arda birbirinden çok farklı siyasi rejimlere, nüfus bileşimlerine ve kültürlere sahip ülkelere sıçraması ve ana taleplerin her durumda işsizlik, yoksulluk ve yolsuzluk sorunlarıyla ilgili olması, bu isyan dalgasının sadece diktatörleri devirmekle ilgili olmadığını önemli bir kanıtı.

Tunus halkının kıvılcımını çaktığı, Mısır'da dev bir yangın halini alan devrim ateşi, şimdilik küçük alevlerle de olsa Arap coğrafyasında başka ülkelere yayılmaya devam ederken, eski rejim kalıntıları, emperyalistlerin de desteğiyle Tunus ve Mısır'daki yangını söndürmeye uğraşiyor. Öte yandan, benzer nedenlerden patlak veren Libya'daki isyan, aşiretlerle iktidar arasındaki güç dengelerine dayanan bir rejime sahip bu ülkede, hâkim sınıflar arası bir iç çatışmaya dönüşmüş durumda.

Devrim dalgası karşısında ilk şaşkınlıklarını üzerinden atmaya başlayan emperyalistler ve Türkiye gibi bölgedeki müttefikleri, bu isyanların tek amacının baskıcı diktatörleri devirmek olduğu fikrini ısrarla pompalayarak, perde arkasındaki esas dinamik olan ve sorunun sınıfsal niteliğini ortaya koyan işsizlik, yoksulluk ve yolsuzluklar gibi ekonomik nedenlerin rolünü gözlerden saklamaya çalışıyor. Ekonomik sorunların bu aşamada daha fazla ön plana çıkmasını engellemek için ABD, devrimlerin sarstığı ülkelere ekonomik

yardım vaat ediyor ve petrol zengini Körfez ülkelerini de aynı şeyi yapmaya teşvik ediyor. Avrupa Birliği bir Güney Akdeniz Mars-hall Planı'nı tartışıyor.

Diğer taraftan Tunus ve Mısır'da diktatörler defolup gitti ama, eski rejimin kalıntıları zorlanarak da olsa gücü ellerinde tutmayı sürdürüyor. Buralarda kitle hareketi önemli ölçüde yatışmış görünse de, özellikle işçi ve emekçi kitleler azimle mücadele ettiklerinde neleri başarabileceklerini öğrenmiş durumdadır ve dolayısıyla gözleri, bin Ali ve Mübarek'in devrilmesi sonrası ortaya çıkan ve görevlerinin demokratik seçimler yapılabileceği kadar ülkeyi idare etmekle sınırlı olduğunu iddia eden hükümetlerinin üzerinde. Bu geçici hükümetler ise, kitlelerin yakın takibi altında, eski rejimden kurtarabildiklerini kurtarmanın ve tehlikeyi daha fazla kayıp vermeden savuşturmanın hesabını yapıyor.

Ancak ne Tunus'ta, ne de Mısır'da devrimleri tetikleyen esas nedenler ortadan kalkmış değil. İşsizlik ve yoksulluk sorunu olduğu gibi devam ediyor. Eski rejimin adamları

hükümet koltuklarında oturmayı sürdürüyor. Onca mücadeleden sonra temelde büyük bir değişim yaşanmadığını görenler, daha küçük gruplarla da olsa, yeni protesto gösterileri düzenliyorlar ve polis ya da askerin baskısıyla karşılaşıyorlar. Bu çatışmalar devrimin ateşini yeniden körükleyebilir. Dolayısıyla Tunus ve Mısır'da henüz hiçbir şey bitmiş değil.

Öte yandan devrim kıvılcımlarının başka ülkelere sıçraması, emperyalistlerin ve müttefiklerinin işini daha da zorlaştırıyor. Ürdün, Bahreyn ve Yemen'de yer yer can kayıplarının da olduğu gösteriler devam ediyor. İsyancıların Suudi Arabistan'a da sıçrama ihtimali emperyalistleri endişelendiriyor. Çünkü bu gerçekleşirse Libya'dan sonra dünyanın bir numaralı petrol üreticisinin dünya piyasasına arzı da etkilenebilecek ve dünya ekonomisi de bu durumdan fazlasıyla nasibini alacak. Son olarak Cuma namazı çıkışında Irak'ta da benzer gösterilerin yapılmasıyla, zaten son derece hassas dengelere dayanarak ayakta kalmaya çalışan Maliki hükümetini de korku sarmış durumda. Ayrıca gösterilerin Kürtlerin

denetimindeki Kuzey Irak'a uzanmış olması, devrim dalgasının Araplarla sınırlı kalmayacağına önemli bir işaret.

İsyancıların art arda birbirinden çok farklı siyasi rejimlere, nüfus bileşimlerine ve kültürlere sahip ülkelere sıçraması ve ana taleplerin her durumda işsizlik, yoksulluk ve yolsuzluk sorunlarıyla ilgili olması, bu isyan dalgasının sadece diktatörleri devirmekle ilgili olmadığını önemli bir kanıtı. Dolayısıyla bu ülkelerin yönetimlerinde kitleleri yatıştırmak için hangi tür değişiklikler yapılırsa yapılsın, kitlelerin ekonomik beklentileri karşılanmadıkça, özellikle de devrimlerin en önemli gücü gençliğin geleceksizlik kaygısı bir ölçüde giderilmedikçe, emperyalizmin bölgede yeniden kendi lehine denge sağlama çabaları boşa çıkacaktır. Kapitalizm koşullarında bu sorunlara gerçek bir çözüm hayal olduğuna göre Arap devrimi bir sürekli devrim dinamiği göstermektedir.

Libya: devrim dalgasında bir istisna

Arap devriminin etkileri Tunus ve Mısır'ın arasında kalan Libya'ya da ulaşmış olmakla birlikte, bu ülkede yaşananın devrimci bir süreç olduğunu söylemek zor. Diğer pek çok ülkedeki isyanlardan farklı olarak buradaki başkaldırıda işçi sınıfının bağımsız ağırlığı hissedilmiyor. 41 yıldır ülkenin başında bulunan Kaddafi'ye karşı eylemleri ilk başta, diğer ülkelere benzer biçimde ekonomik sorunlar tetiklemiş olmakla birlikte, isyanın başını esas olarak aşiretler ve ülkenin farklı bölgelerinin hâkim sınıfları çekiyor. Dolayısıyla isyan esas olarak hakim sınıflar arası bir mücadele niteliği taşıyor. En kanlı olayların burada yaşanmasının arkasında da isyan eden bu güçlerin kısa sürede silahlanma olanaklarına sahip olması, dolayısıyla daha büyük bir direnç göstermiş olmaları yatıyor.

Libya, Tunus ve Mısır'dan farklı olarak petrol zengini bir ülke. Türkiye'nin iki buçuk katı yüzölçümüne sahip olduğu halde nüfusu yalnızca altı milyon. Ayrıca işçi nüfusunun kayda değer bir bölümünü de yabancılar oluşturuyor. Devletin petrolden elde ettiği gelirleri altyapı yatırımlarına aktarmasıyla geniş bir inşaat sektörü ortaya çıkmış durumda ve buralarda daha ziyade, Libyalılara göre daha iyi ücretler alan, aralarında Türklerin de bulunduğu yabancı işçiler çalışıyor. Ayaklanan Libyalıların yabancılara öfke duymasının

esas nedeni bu. Fakat Kaddafi petrolden elde edilen gelirleri halkı denetim altında tutabilmek için sosyal yardım amacıyla kullandığından dolayı, Libya işçi ve emekçilerinin bölgede görece daha iyi yaşam koşullarına sahip olduğunu söylemek de mümkün.

Elbette ki bu isyanda işçilerin, işsizlerin ve yoksulların yer almadığı anlamına gelmiyor. Fakat isyanın kontrolü aşiretlerin ve çeşitli bölgelerin hakim güçlerinin elinde. Başkent dışındaki tüm şehirleri adım adım ele geçiren bu güçler petrol rafinerilerinin kontrolünü ele alarak Batılı ülkelerle petrol anlaşmalarının aynen geçerli olduğunu ilan etmekten geri durmadılar. Kendi yanlarına geçen askeri güçlerin de desteğiyle ele geçirdikleri bölgelerde düzeni derhal yeniden tesis etmeye yöneldiler.

Emperyalist ABD ve Avrupa ülkeleri ise, Tunus ve Mısır'da isyanlar devam ederken

Emperyalistlerin Libya'ya her türlü müdahale ihtimaline kesinlikle karşı çıkmak gerekiyor. Ancak bu, Libya'yı 41 yıldır zulmü altında inleyen, kendisi de uzun süredir emperyalizmin işbirlikçisi haline gelmiş Kaddafi'nin savunulabileceği anlamına gelmiyor.

lerini düzeltmeye yönelmiş olsa da, aklına eseni yapabilen, güvenilmez bir lider. Dolayısıyla yıllarca ABD'nin bölgedeki sadık müttefiki rolünü oynayan Mısır'ın devrik lideri Mübarek'in durumundan farklı olarak ABD'nin Kaddafi'nin kalmasından herhangi bir çıkarı bulunmuyor. Kaddafi'nin gidici olduğu zaten ortadayken ve karşısında ayaklanan güçler emperyalizmle işbirliğine açık odaklar olduğu için, kazanacak ata oynamak emperyalizmin işine geliyor. Olayların devam etmesi halinde ABD'nin Libya'ya askeri müdahale seçeneğini masada tuttuğunu açıklamaları ise, Tunus ve Mısır arasında kalan petrol zengini bu ülkede emperyalistlerin kendilerine yeni bir üs yaratma peşinde olduklarının bir işareti olarak yorumlanabilir, bu yüzden dikkatle izlenmesi gerekiyor.

Bu nedenle emperyalistlerin Libya'ya her türlü müdahale ihtimaline kesinlikle karşı çıkmak gerekiyor. Ancak bu, Libya'yı 41 yıldır zulmü altında inleyen, kendisi de uzun süredir emperyalizmin işbirlikçisi haline gelmiş Kaddafi'nin savunulabileceği anlamına gelmiyor. Libya'da isyan devam ederken yapılması gereken, Kaddafi'nin uyguladığı şiddete karşı çıkmak ve ayaklanan kitleler içerisinde işçi sınıfının taleplerinin ağırlık kazanması için mücadele etmek.

Mısır'da ilk zafer sonrası mücadele sürüyor

Mısır halkı 18 gün süren büyük bir başkaldırının ardından, 30 yıllık diktatör Hüsnü Mübarek'i defetmeyi başardı. Ancak bu zafer, devrimin hedeflerine ulaştığı anlamına gelmiyor. Ülkenin yönetimini şimdi ordu üstlenmiş durumda. Mısır ordusu, isyan boyunca Mübarek'i açıkça savunmaktan uzak durarak ve halkın yanında olduğu izlenimini vermeye çalışarak isyanın hedefleri arasına girmemeyi başarmıştı. Bu sayede ve polis kuvvetlerinin dağıldığı, hükümetin otoritesini yitirdiği bir ortamda silahlı gücüne dayanarak iktidarı eline geçirmiş oldu. Şimdi ülkeyi, Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi'nin denetimi altında, istihbarat kökenli bir işkencesi olan ve halkın nefret ettiği Ömer Süleyman, ABD tezgahında eğitim görmüş mareşal Tantavi birlikte yönetiyor.

Yıllardan beri ABD ile sıkı ilişkilere sahip olan ordu, ABD'nin de desteğiyle, kitlelerin demokratikleşme beklentilerine yanıt vere-

Mısır devriminin geleceği işçi hareketinin mücadeledeki ısrarını sürdürmesine ve kendisine adım adım bir önderlik oluşturmaya bağlı.

ceğini söylüyor. Bu doğrultuda altı ay sonra bir seçim yapılması ve yeni bir anayasa hazırlanması öngörülüyor. Buna karşılık Mübarek iktidara geldiğinden beri yürürlükte olan olağanüstü hal yasaları yürürlükten kalkmış değil. Daha da önemlisi ordu yönetimi eline aldıktan yalnızca birkaç gün sonra, işçilerin grev yapmasına izin vermeyeceğini açıklayarak isyanın esas önemli gücü işçi sınıfı karşısında müsamaha göstermeyeceğini ortaya koymuş oldu.

Henüz Mübarek gitmemişken, özellikle isyanın son günlerinde ülkenin pek çok yerinde grevler başlamıştı. Süveyş Kanalı'nın altı bin işçisi, iki bin ilaç fabrikası çalışanı, tekstil işçileri, toplu taşıma işçileri, demiryolu işçileri, banka çalışanları ve başka pek çok sektörden işçi, emekçi bu grevlere katıldı.

İşçi hareketinin bu dinamizminde, 2004'ten bu yana ülke çapında yapılan üç binden fazla grevde adım adım yükselen mücadeleci ruhunun da etkisi oldu. İşçiler, Mübarek'in gitmesinin kendileri için yeterli olmadığını, insanca yaşayacak bir ücret, sendikal örgütlenme önündeki engellerin kaldırılması, özelleştirmelerin geri alınması, işten atılmaların yasaklanması, gençlere iş olanakları yaratılması gibi taleplerle isyana ağırlıklarını koydular. Mübarek'in gitmesi ve yönetimin ordunun eline geçmesi ile isyana katılan orta sınıflar evlerine döndüler, fakat ülkede grevler ve işçilerin başını çektiği eylemler bitmiş değil. Mısır'ın en büyük tekstil fabrikasında Mübarek'in gidişinden bir hafta sonra grev başladı. Orduya ait bazı fabrikalarda dahi grevler patlak veriyor. Buna karşılık ordu gi-

derek daha fazla dişini gösteriyor ve zaman zaman bu eylemleri şiddetle bastırıyor.

Mısır devriminin geleceği işçi hareketinin mücadeledeki bu ısrarını sürdürmesine ve kendisine adım adım bir önderlik oluşturmaya bağlı. Aksi takdirde Mısır'ın hâkim sınıfları ve emperyalistler işçi sınıfına teslim olmaksızın, kendisine Türkiye'deki AKP'yi örnek aldığını açıklayan Müslüman Kardeşler örgütüyle dahi yürümeye razı olacağı çoktan belli etmiş durumda.

Mısır devrimi devam ediyor. Kitlelerin baskısı aynen Tunus'ta olduğu gibi yukarıda çatlaklar yaratıyor. Bu satırlar yazılırken, Mübarek'in göreve getirmiş olduğu başbakan Ahmet Şefik, ülke tarihinde en kısa süre başbakanlık yapmış olan kişi sıfatını hak edecek biçimde 33 gün görev yaptıktan sonra istifa etti. Yerine eski Ulaştırma Bakanı İssam Şeref getirildi.

Tunuslu kitleler Gannuşi'yi de devirdi!

Devrim ateşini yakan Tunuslu kitleler 23 yıllık diktatör bin Ali'yi defetmekle kalmadılar, yerine geçen hükümetten yeni tavizler koparmayı sürdürüyorlar. Önce, bin Ali gitikten sonra yeni bir hükümet kurarak ülkenin başına geçen Muhammed Gannuşi, kitlelerin basıncı dolayısıyla hükümette yer alan, eski rejimden kalma bazı bakanları görevden almak zorunda kaldı. Bin Ali'nin partisi RCD kapatıldı.

Fakat kitleler eski rejim tamamen ortadan kalkana kadar mücadeleyi sürdürmekte kararlı olduklarını göstermeye devam ediyorlar. Son olarak, yüz binden fazla insanın katılımıyla bin Ali'nin kaçışının ardından yapılan en büyük eylem sonucunu verdi ve Başbakan Gannuşi istifa etmek zorunda kaldı. Yerine, Tunus'un bağımsızlığını kazanmasından sonraki devlet başkanı Habib Burgiba'nın hükümetinde dışişleri bakanlığı yapmış olan el Sebsi geçti. Ancak bu bile Tunuslu kitlelerin öfkesini yatıştırmış değil. Mücadele devam edecek gibi görünüyor.

Gannuşi hükümeti kurulduğunda önce

bu hükümete bakan vererek destek olan sendika konfederasyonu UGTT, kitlelerin tabandan basıncı dolayısıyla bu desteğini çekmek zorunda kalmıştı. Daha sonra bazı bakanlar görevden alınca yumuşayan UGTT bürokrasisi Gannuşi hükümetine dışarıdan destek olsa da, konfederasyonun çoğunluğunu temsil eden bölgesel federasyonları ve ulusal sendikaları bu karara karşı çıkmıştı. Dolayısıyla UGTT'nin tabanında mücadele kararlılığı sürüyor.

Öte yandan, bin Ali'nin kaçışıyla sonuçlanan isyan günlerinde esamisi okunmayan İslamcılar giderek daha fazla seslerini duyurmaya başladılar. Ülkenin en etkin İslamcı örgütü En-nahda, Gannuşi'nin istifasını, geçici hükümette yer almalarının önünü açtığı gerekçesiyle bir fırsat olarak gördüklerini açıkladı.

Tunus'ta işçi ve emekçi kitleler mücadeleyi sürdürse de, devrime önderlik edecek bir örgütün henüz ortaya çıkmamış olması, devrimin İslamcı bir rejimle son bulma tehlikesinin devam ettiği anlamına geliyor.

Arap isyanı giderek Arap yarımadası ve Körfez ülkelerine de yayılıyor. İsyanın ABD işgalinin devam ettiği Irak'a dahi sıçraması emperyalistlerin tedirginliğini daha da artırıyor.

Bahreyn

Basra Körfezi'nde bir ada ülkesi olan Bahreyn'de nüfusun çoğunluğu Şii'lerden oluştuğu halde, iktidar Kral Hamid bin İsa el Halife yönetimi altında Sünni azınlığın elinde. Esas olarak Şii'lerden oluşan kitleler haftalardır hükümet karşıtı gösteriler düzenliyorlar. Kral'ın istifasını ve anayasal reform yapılmasını talep ediyorlar. Fakat kitleleri harekete geçiren esas dinamik yine ekonomik sorunlar. Bahreyn Körfez ülkeleri arasında petrol bakımından en yoksul ülke. Bu yüzden bu ülkede sanayi ve dolayısıyla işçi sınıfı ötekilere göre daha çok gelişmiş durumda. İşsizlik, bu işçi sınıfının en büyük sorunu.

Kitlelerin isyanı karşısında diğer ülkelerdeki gibi önce şiddetle bastırma seçeneğine yönelen Kral, isyanın ateşinin daha da arttığını gördükçe geri adım atıyor. İnci Meydanı'nda toplanan göstericilere

önce ateş açıldı, fakat daha sonra polis kuvvetleri geri çekildi. Hükümetteki bazı bakanları görevden aldı. Ardından Şii muhalefetin lideri Hasan Muşayma'ya ülkeye dönüş izni verdiğini açıkladı. Fakat bütün bunlar halkın öfkesini yatıştıracak benzemiyor. Bahreyn'in düşmesinin Suudi Krallığı'nı riske düşüreceğini hesapladığı için Kral'ın gitmesini istemeyen ABD emperyalizmi ise büyük bir ikiyüzlülikle Kral'ı desteklemekten geri durmuyor.

Yemen

Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih'in 32 yıldır sultanı altında tuttuğu Yemen'de de kitleler haftalardır ayakta. Sünnilerin iktidarda olduğu Yemen'de halk Sünnisiyle Şiisiyle birlikte mücadele ediyor. Salih'in gitmesini, yolsuzlukların son bulmasını, işsizlik ve yoksulluk sorununun çözülmesini istiyor. Kitlelerin tepkisi karşısında devlet başkanı Salih ise 2013'te görevi bırakacağını, aynen Mü-

barek gibi yerine oğlunu yerleştirmeye çalışmayacağını ve maaşları artıracığını açıkladı. Ancak bu kitlelerin öfkesini dindirmeye yetmedi.

Bahreyn ve Yemen'deki isyanlar Suudi Arabistan'a da sıçrayacağı benziyor. 11 Mart'ta Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'da, "Öfke Günü" adı altında büyük bir protesto düzenlenecek. İsyanların petrol zengini bu ülkelerde şiddetlenmesi halinde petrol fiyatları artacak ve kriz içindeki dünya ekonomisi daha da zorlu şartlarla karşı karşıya kalacak.

Antalya'da geri dönüşüm işçileri mücadeleye atılıyor:

“Biz değil, kapitalizm çöpe!”

Onları sokakta hepimiz her gün defalarca görüyoruz. Arkalarında arabaları, çöpleri karıştırıyorlar. Karıştırdıkları çöpten ekmeklerini kazanıyorlar. Çok bilinmeyen ama bilinmesi ve bundan sonra kullanılması gereken adıyla onlar geri dönüşüm işçileri.

Geri dönüşüm işçileri, Antalya'da yaklaşık 40 gündür ekmeklerini kazanamıyorlar daha doğrusu çöpten geri dönüşüm maddesi toplayamıyorlar. Bunun sebebi CHP'li Antalya Muratpaşa Belediyesi ile polis, işçilerin arabalarını toplamasıyla başlayan süreçtir. Geçtiğimiz ay başlayan baskılar, 18 Şubat'ta yapılan basın açıklaması ile Muratpaşa Belediyesi önünde protesto edilmişti. Basın açıklamasından sonra belediye ile işçiler görüşmüş ve belediyeden sözler verilmişti. Birincisi, geri dönüşüm işçilerinin toplanan arabalarının geri verileceği, ikincisi ise baskıların kalkacağı ve rahat çalışacaklarıydı. Ancak belediye ve emniyet 18 Şubat akşamı verdiği sözleri -bizleri şaşırtmadan- unuttu. Aynı günün akşamında dört işçi polis tarafından darp edildi ve arabalarına el konuldu. İşçilerin araba-

larını toplamakla yetinmeyen belediye ve emniyet, 1 ve 2 Mart günlerinde ardiyeleri (geri dönüşüm maddelerinin toplandığı depo olarak kullanılan gecekondu) gezerek ardiyeleri yıkacaklarını söylediler, “buraları yıkacağız, bu ardiyeleri şehir dışına taşıyın” dediler. Ancak ardiyelerin şehrin dışına nasıl taşınacağı hakkında somut bir şey söylemediler.

Ocak ayının sonunda başlayan baskılar her gün artarak devam ediyor. Türkiye'deki geri dönüşüm işçileri bu saldırılara ilk defa maruz kalmıyor. Benzer baskılar İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana'daki belediyelerde de yaşandı ve işçilerin kararlı mücadelesi ile geri püskürtüldü. Antalya'daki geri dönüşüm işçilerinin de bu baskılardan kurtulmasının tek yolu mücadeledir.

CHP'li Antalya Muratpaşa Belediyesi'nin ve polislerin işçilere saldırırken kullandığı iki bahane var. Bunlar, işçilerin çirkin bir görüntü oluşturduğu ve aralarında eski “suçluların” bulunduğu. İşçilere bu bahanelerle saldıran belediye ve emniyet, kendi pisliklerini temizlemeyi düşünmüyor. CHP'li

Muratpaşa Belediyesi hakkındaki on üç tane yolsuzluk davasını unuttuyor, emniyet içindeki yolsuzlukları, hırsızları, katilleri ve tecavüzcüleri aklına dahi getirmiyor. Eğer kötü bir görüntü oluşturan varsa emniyet ve belediyenin bizzat kendisidir.

Geri dönüşüm işçileri ve bizler çok iyi biliyoruz ki bu baskıların sebebi ne kirli görüntü ne de eski “suçlu”lardır. Bu baskıların sebebi kapitalizmin her zaman ki doymak bilmez kâr hırsıdır. Evsel atık çöplerinden toplanan geri dönüşüm maddeleri, Türkiye kapitalistlerinin hâlâ tam olarak kârına hâkim oldukları bir alan değildir. Türkiye'nin kapitalistleri bu kâra gözlerini dikmişler ve pazara aracısız hâkim olmak is-

tiyorlar. T.C.'nin zabıtası ve polisi de geri dönüşüm işçilerine saldırarak kapitalistlerin kolluk güçleri olduklarını bir kez daha bizlere gösterdiler.

Geri dönüşüm işçilerinin talepleri açık ve nettir. Bir an önce çalışmaya tekrar dönmek. Ancak geri dönüşüm işçileri eskiden nasıl çalışıyorlarsa aynı şekilde çalışmak istiyorlar. Ne tekrar arabalarının alınmasını, ne bir şirkete mahkûm bırakılmayı, ne bir kart takmayı, ne belediyenin elbiselerini giymeyi ne de zabıta ve polisten dayak yemeyi istiyorlar. Kazanmanın tek yolunun da şu an kurulmakta olan Antalya Geri Dönüşüm İşçileri Derneği çatısı altında, baskılara karşı mücadele etmekle olduğunu adları kadar iyi biliyorlar.

Gerger dönüşüm işçileriyle görüştük

Gerçek: Kendini tanıtır mısın? Kaç senedir bu işi yapıyorsun?

İsmim Şevket, iki senedir bu işi yapıyorum. Çukurova Üniversitesi Muhasebe bölümü mezunuyum.

Gerçek: Arabalarınızın nasıl alındığını anlatır mısın? Polisin ve zabitanın sana karşı tavrı nasıldı?

Gece üç gibi kâğıt toplarken polis önümüze kesti, arabaya el koyacaklarını söylediler. Ben ve yanımda bir kâğıtçı arkadaşım daha vardı. Biz yaptıklarımızın yasal olmadığını söyledik. Polisler ise, beden dillerinden anlaşılıyordu, yasa da devlet de benim, dediler. Biz tabi direndik. Onlar defalarca gözümüze 10-15 kere biber gazı sıkıldılar, darp ettiler. Bunun üzerine biz de arabalarımızı aldıklarına dair tutanak istedik. Tabi bunu vermediler. Suç teşkil eden bir şey olsaydı zanlı olarak beni de almaları gerekiyordu.

Gerçek: Bu ülkede yıllardır hakkını arayanlara karşı devlet terörü uygulanıyor. Greve çıkan işçiye, hakkını arayan Kürde karşı aynı muamele uygulanıyor. Sana da uygulanan polis şiddeti bir tesadüf mü? Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Hayır, tesadüf değildir. Anlayış açısından bir fark yok. Arabamıza el koyarken defalarca biber gazı sıkmasından, polislerin beden dillerinden bunu anladık zaten. Polisler, burası Güneydoğu Anadolu değil arkadaşım, diyerek bunu belirttiler. Daha doğrusu Kürt olduğumuz için bunu yaptılar. Her gün sokaklardayız. Bütün polisler bizi görüyor. Ama her defasında kimlik kontrolü yapıyorlar. 18 Şubat'ta yaptığımız bir basın açıklaması var.

Bu dönemde birçok kere arkadaşlarımızla da toplandık. Şu an kurulma aşamasında olan bir derneğimiz var. Bundan sonra kuracağımız derneğin çatısı altında bu baskılara karşı direneceğiz, tekrar işe çıkmak için mücadele vereceğiz. Tabi yalnız değiliz, birçok dost siyasi parti de destek veriyor.

Gerçek: Kendini tanıtır mısın? Sen kaç senedir kâğıt toplayıcılığı yapıyorsun?

İsmim Metin. 5 senedir bu işi yapıyorum. Bundan önce de buna benzer işleri yaptım.

Gerçek: Senin de arabana el kondu. Polisler arabaya el koyarken ne gibi bir işlem yaptılar?

Önce polisler sonra zabıta geldi. Yaptığımız işin hırsızlık olduğunu söylediler. Arabaya el koydular. Ben de madem ben hırsızım, mecliste o kadar hırsız var, o kadar eroin satan var, onlara neden karışmıyorsunuz dedim. Cevap veremediler. Yaptıklarının suç olduğunu söyledim. Peki, arabama el koyarsanız ben gasp mı yapıyım dedim. Polisler, biz yalamadığımız sürece bizi ilgilendirmez, istediğini yap dediler.

Gerçek: Bundan sonra ne yapacaksınız, belediye ve emniyet sizin taleplerinize ne gibi karşılık veriyor?

Aslında ben devlet olsam, kâğıtçıya karışmam. Çünkü biz ne hırsızlık yapıyoruz ne de eroin satıyoruz. Polisler hırsızlık yapanı da biliyorlar, eroin satanı da biliyorlar. Ben savcılığa da gittim, emniyete de gittim, belediyeye de görüştük. Ama seni adam yerine koymuyorlar ki. Seni tınlamıyorlar. Bu işten, Antalya'da on bin kişi ekmek yiyor. Somut çözüm olması için birleşmek gerekiyor.

Casper Bilgisayar'da direniş

Casper Bilgisayar'da, Birleşik Metal-İş sendikası örgütlendi ve yetkiyi aldı. Altan Aras Fakılı'nın patronu olduğu firma, çalışanlarının örgütlenme mücadelesinin önünü kesmek için sendikayı 8 işçiye attı. İşten çıkarmalar Casper'da direnişin başlamasına neden oldu.

Casper, bilgisayar piyasasında yükselişe geçen ve kendine yüksek hedefler belirlemiş bir firma. Casper patronu, çalıştırdığı işçileri daha fazla sömürerek hedeflerine ulaşmanın “mutluluğunu” ifade edecekti ki, ömürlerini patronları zengin etmekle geçirmiş işçi sınıfının Casper cephesi uyanmaya başladı ve bu savaşta başarının örgütlülüğünden geçtiğini anladı.

25 Şubat Cuma günü Ümraniye'de kalabalık bir eylemle direniş kamuoyuna duyuruldu. Eylem, Casper Bilgisayar'ın dev demir parmaklıklıklı giriş kapısının önünde, saat 13:00 sularında gerçekleşti. İlk konuşmayı Birleşik Metal-İş sendikası başkanı Adnan Serdaroğlu yaptı. “Sendikalaşmanın bedelinin işten atılmak olduğunu” ifade eden Serdaroğlu, patronlar tarafından sürekli tekrarlanan hukuksuzlukların karşısında onurlu ve cesur bir savcı, bir hakim aradığını söyledi. Fabrikaya doğru dönerek Casper patronuna seslenen Birleşik Metal-İş başkanı, Maden-İş geleneğinden gelen DİSK ve Birleşik Metal'in işçilerin arasına bir kez girdikten sonra işçileri asla yalnız bırakmayacağını vurguladı. Serdaroğlu, MESS Grup sözleşmesine de değinerek grev kararı alan fabrikaların kararlılığının Casper'da da yansımaları bulacağını söyledi.

Casper işçisinin direnişteki ısrarı ve sendikacı çalışma hakkına sahip çıkma kararlılığı, Casper patronuna işçilerin gücünü her gün yeniden ve yeniden gösteriyor. Casper patronunu sendikayı tanıyarak toplu sözleşme masasına oturtacak olan da yine aynı güç olacaktır.

Metal işçisi grev yolunda

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü işçiler adına yürütülen 2011-2012 dönemi grup toplu iş sözleşmesinde sendika grev kararı aldı. 28 işyerini kapsayan grev öncesi 14 fabrikada grev oylamasına gidildi. 8 işyerinde greve "evet" kararı çıkarırken, 6 işyerinde işçilerin çoğunluğu grev oylamasında "hayır" oyu kullandı. Bu sonuçlara göre grev kararı kalan 22 işyerinde geçerliliğini koruyor. Bu işyerleri, ağırlıklı olarak Marmara bölgesinde, İstanbul, Gebze ve Kocaeli gibi merkezlerde yer alıyor. Bilecik, Ankara, Mersin, Eskişehir ve Bursa'dan da greve katılacak işyerleri var.

15 bin işçiyi kapsayacak grev öncesi Birleşik

Metal-İş bir açıklama yaparak grev oylamasıyla em kritik dönemecini aştığını ve Mart ayı ortasında greve çıkacaklarını bildirdi.

Birleşik Metal-İş toplu sözleşme masasında patron tarafını temsil eden MESS'in yüzde 5,35'lik zam oranını düşük buluyor. 2010 yılında metal işkolunda yaşanan büyümenin karşılığını işçi ücretlerine yapılacak zamma da yansıtması gerektiğini vurguluyor. Ayrıca farklı işyerlerinde farklı zam uygulamasına karşı çıkıyor. Sendika ayrıca, hükümetin İş Kanunu'nda yapacağı değişikliklerin toplu sözleşmede kabul edilen bazı şartların, sözleşmenin imzalanmasından sonra geçersiz hale gelebileceği tehlikesine işaret ediyor.

Koltuk için değil! Sınıf için Sendika

KESK'e bağlı sendikaların şubeleri birbiri ardına olağan kongrelerini gerçekleştirdi. Sınıf İçin Sendika şiarı etrafında bir araya gelen kamu emekçileri de bu sürece sınıf sendikacılığı yönünde müdahale ettiler. Ne var ki yine ilkesiz ittifaklar ve koltuk kavgaları kongrelere damgasını vurdu. Şube başkanlığı elde etmek, yönetimde bir koltuk fazla almak, genel merkez delegasyonuna bir kişi daha fazla sokmak için harcanan yoğun çabalar

ve geceler boyu süren mesailer ister istemez üyelere bu yoğun emeğin sendikal mücadelede gösterilmesi halinde birçok şeyin daha iyi olabileceğini düşündürüyor.

Sınıf İçin Sendika üyesi emekçiler bu süreçte sadece muhalefet ederek eleştirmekle yetinmediler. Göreve talip oldular. Sendikalarımızı önce gerçek birer sendika haline getirmek ve ardından sınıf sendikacılığını pratikte hayata geçirmek için emeklerini

sunmak üzere ya bağımsız aday oldular, ya da listeler çıkardılar. Sınıf İçin Sendika'nın sesi sendikayı arka bahçesi zannedenleri her yerde rahatsız etti. Ancak emekçilerin çıkarından başka çıkar tanımayız diyenler desteklerini olması gereken yerden, sendikalarının tabanlarından aldılar. Ya delinmez denen blok listeleri deldiler, ya da sendikalarımıza çöreklenen statükoyu ciddi biçimde sarstılar.

Sınıf İçin Sendika diyenler sözlerinin ar-

kasında. Koltuk için sendika değil! Makam için sendika değil! Egemenlerle diyalog kurmak için sendika değil! Sınıf mücadelesi için sendika! İster yönetimde, ister temsilci, ister üye... Herkes biliyor ki Sınıf İçin Sendika'nın mücadelecilik emekçileri, tabandan gördükleri ilginin karşılığını, mücadeleye daha sıkı sarılarak ve sendikalarımızı bu hale getirenlerden hesap sormaya devam ederek verecektir.

Topbaş İGDAŞ'ı, TES-İŞ işçileri satıyor!

TES-İŞ'li bir işçi

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne ait doğalgaz dağıtım şirketi İGDAŞ'ın özelleştirilmesi kadar, bağlı olduğu TES-İŞ sendikasının tutumu da mideleri bulandırmaya devam ediyor. İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi'nin 15 Ekim 2010 tarihinde İGDAŞ'ın blok satışı yönünde verdiği kararın ardından, Türk-İş'e bağlı TES-İŞ sendikası (Türkiye Enerji, Su Ve Gaz İşçileri Sendikası) yürütmenin durdurulması talebiyle Danıştay'da dava açmış ve ardından Taksim Meydanı'nda çoğunluğunu İstanbul 3 No'lu şubeye bağlı işçilerin oluşturduğu bir yürüyüş gerçekleştirmişti.

Burada basın açıklamasını okuyan TES-İŞ İstanbul 3 nolu Şube Başkanı Hüseyin Ozil, Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'a seslenmiş, blok satışın oluşturduğu tehlikeler ve yarattığı güvensiz çalışma koşulları hakkında açıklamalar okuyup, iş garantisi ve huzurlu çalışma ortamı talep ederken, özelleştirmenin ucuz emek demek olduğundan bahsetmiş ve özelleştirmenin kötü yanlarını ardı ardına sıralamıştı.

Buraya kadar her şey gayet normal bir sendikal eylem gibi gözükürken aynanın diğer tarafı hiç de görüldüğü gibi değil. TES-İŞ bastırıldığı ve dağıttığı el broşüründe de belirtiyor. "İGDAŞ'ın blok satışını durdurun, İstanbul'un markası halkın olsun". "Yüzlerce insan işinden, gücünden, ekmeğinden olacak diye başladıkları" 36 sayfalık broşürde İGDAŞ'ın abone potansiyelinden, aylık nakit gelirinden, yapılan yatırımlardan bahseden sendika, Başkan Kadir Topbaş'a sesleniyor "Sayın Başkan Kadir Topbaş, İGDAŞ'ın halka arz yoluyla satılacağını 29 Mart yerel seçimlerinde taahhüt etmiştir. Sayın Başkandan verdiği bu sözü tutmasını bekliyoruz".

Halka arz sözde tabana yayma ve şeffaflaştırma söylemleri ile hızla özelleştirmenin sağlanmasının başka bir yoludur, kamu işletmelerinin daha ucuza sermayeye devrinin önünü uzun vadede açan kapıdır. Evet, TES-İŞ özelleştirmeye değil sadece blok satışa karşı ve temcit pilavı gibi halka arz konusunu işçilerin önüne sunmaya devam ediyor. İşçilerin kaybedecekleri hakları söz konusu bile etmeyen sendikaların, halka arz için bu kadar ısrarcı davranmasının sebebi hisselerden bir kısmını almak istemesi olmasın?

Özelleşen güzelleşmiyor: Telekom'da özelleştirme bilançosu

Telekom'un özelleştirilmesinin işçiler ve emekçiler için olumlu sonuçlar doğurmadığını görüyoruz. 2005 -2010 dönemi şehir içi telefon görüşme ücretlerindeki artış yüzde 49,6, telefon kart ücretindeki artış yüzde 74,4, internet ücretindeki artış ise yüzde 316,5 olarak gerçekleşmiştir. Telekom özelleştirmesi ile işini kaybeden işçilerin sayısı, bir başka çarpıcı gerçeği ortaya çıkarmaktadır. Telekom'da 2003'te 61 bin kişi çalışırken 2005'te bu rakam 52 bine inmiş ve sonra her yıl hızla azalarak 2009 sonuna gelindiğinde 27 bine kadar düşmüştür.. yedi yılda tam 34 bin Telekom çalışanı işini kaybetmiştir.

Grup Suni Deri'de direniş sürüyor

Daha önce de gazetemizde yer verdiğimiz Çorlu'daki Grup Suni Deri direniş sürüyor. Patronun baskıları ve ayak oyunları devam ettikçe işçilerin kararlılığı da aynı oranda artıyor. Çeşitli bahanelerle defalarca yıkılan direniş çadırı altıncı defa tekrar kuruldu ve işçinin inadı bir kez daha galip geldi. Fabrikanın kapısı önünde direniş sürerken fabrikada yetki alan Deri-İş sendikasının örgütlenme çabası da hız kesmeden devam ediyor. Direniş kırılmak için çok sayıda acemi işçiyi fabrikaya dolduran patron şimdilerde iş kazaları ve üretimdeki aksaklarla baş etmek zorunda. Geçen zaman bir yandan patronu zor durumlara sokarken diğer yandan direnişin destek ve dayanışma ihtiyacı da devam ediyor. Grup Suni Deri'nin bulunduğu Çorlu bölgesi tam bir ucuz emek cenneti. Sendikalaştıkları için işten atılan direnişçi işçiler sadece kendi işleri için değil başta bölgedeki diğer deri işçileri olmak üzere tüm emekçiler için mücadele ediyorlar.

Asistanlardan çadırlı direniş! Anamlı kazanım!

Üniversite araştırma görevlileri (asistanlar) uzunca bir süredir "doktoralık işsiz olmaya çağız" sloganıyla mücadele yürütüyorlar. YÖK kanununun 50d maddesi asistanların doktora tezlerini verdikten sonra otomatik olarak üniversiteyle ilişkilerinin kesilmesini öngörüyor. Asistanlar ise örgütlenerek tüm arkadaşlarının kadroya geçirilmesi için çalışıyorlar. Üniversite rektörlükleri ise kadroya geçişlerde sık sık keyfi koşullar dayatıyor ve siyasi ayrımcılık yapıyor. Benzer örnekler yakın zamanda İstanbul Üniversitesi'nde yaşandı ve Fen Fakültesi'nin emektar iki asistanı doktora tezlerini başarıyla tamamladıktan sonra "mükâfat olarak" 50d maddesiyle işten atıldı. Fen Fakültesi güya asistanların akademik çalışmalarını yetersiz buluyor. Gerçekte ise atılan iki asistanın bazı profesörlerden bile çok yayını var. Daha ilginç iki asistanın danışmanlarına haber vermeden bilimsel konferansa katılmak ve makale yayınlamak gibi nedenlerden haklarında soruşturma açılması. Yakın zamana kadar pek çok kişi hiçbir kriter aranmaksızın aynı fakültede yardımcı doçent olarak atandığını da eklediğimizde manzara tam bir ayrımcılık ve keyfilikçe işaret ediyor.

İstanbul Üniversitesi asistanlarının tüm bunlara cevabı üniversitenin tarihi kapısı önünde çadır kurarak direniş başlatmak oldu. Asistanların gösterdiği birlik ve dayanışma kısa sürede sonuç verdi. İlişkileri kesilen ve ödenen maaşları geri alınan iki asistanın Eczacılık Fakültesi'ne biyolog olarak atanmaları sağlandı. Asistanlar elde edilen bu kazanıma rağmen keyfi koşullar dayatan ve ayrımcılık uygulayan rektörlüğe ve Fen Fakültesi dekanlığına karşı hukuki mücadeleyi sürdürdüklerini açıkladılar. Asistanların çadırlı eylemi daha önce benzer sebeple atılan ve hukuki süreci devam eden arkadaşlarının geri alınması talebiyle devam ediyor. Bireyciliğin ve her koyun kendi bacağından asılır anlayışının hüküm sürdüğü üniversitelerde asistanlar birlik, dayanışma ve mücadele ile elde ettiği kazanım başı başına çok önemli mesajlar içeriyor.

Yılmaz Tan

Konu mankeni

Uzunca bir süredir Türkiye’de gazetelerin çoğunda ekonomi sayfaları haber vermektense çok firmaların imaj tazeleme, vitrinleri olma işlevini görüyorlar. Eh, işlev değişince, gazetecilerin de ister istemez konu mankeni olmak durumunda kaldıklarını söylemek sanırım abartma olmaz. Geçenlerde Türkiye’nin önde gelen bir tekstil firmasına yaptığı ziyarette ilgili izlenimlerini aktaran bir gazeteci de “haberi” ile ne yazık ki benzer bir duruma örnek teşkil ediyor. Amaç göz boyamak, iyi burjuva imajını vitrine yerleştirmek ya, söz konusu gazeteci Edirne’de yaptırılan fabrikayı sanat galerisine benzetiyor ve hızını alamayarak “şeffaf fabrikada yönetim birimleri de cam malzemeye yapıldığından hiyerarşik düzen ve sınıfsal ayrımların hissedilmediğini” belirtiyor. Ancak satır aralarında vitrinin arkasındaki gerçeklere dair çarpıcı ifadeler önemli. Bu fabrika tasarımı nedeniyle Ağa Han Mimarlık Ödülü’nü alan mimar işe girişmeden önce fabrikaları incelediğini, çalışanlarla konuştuğunu belirtiyor ve bakın ne diyor: “Tekstil sektörünün yüzde 80’i merdiven altı fason üretim. (...) Yalçın Bey’e gördüğüm fabrikaların neredeyse tamamının, içinde üretim yapılan cezaevlerine benzediğini söyledim. Yalçın Bey, ‘o halde, çalışanların içinde mutlu olabilecekleri bir fabrika tasarla’ dedi”.

Kulağa hoş geliyor, değil mi? Sanki karşımızda, yıllardır düşük ücretleriyle, en ileri düzeyde kayıtdışılığıyla, uzun çalışma saatleriyle, ağır çalışma koşullarıyla sömürünün had safhada olduğu tekstil sektörünün bir temsilcisi değil de, çalışanlarını onlardan daha çok düşünen müşfik bir baba konuşuyor gibi. Belli ki sadece işçileri daha verimli, dolayısıyla daha fazla sömürüye tâbi kılacak bir fabrika değil, aynı zamanda vitrin için iyi bir marka imajı da tasarlanmış durumda. Yoksa siz esnek çalışmayı daha da yaygınlaştıracak olan Torba Yasası’na, Zonguldak madenlerinde, Tuzla tersanelerinde, OSTİM sanayi sitelerinde yaşanan “iş kazalarında” onlarca işçinin ölümüne dair başta TÜSİAD ve MÜSİAD olmak üzere sermaye temsilcilerinden iş güvenliği, işçi sağlığı üzerine bir söz, somut bir adım duydunuz mu? Sanayinin en önemli yerleşim merkezlerinden olan, sermayenin önde gelen kesimlerinin fabrikalarının bulunduğu Çayırova’da insan yaşamını tehdit eden hava kirliliği karşısında hangi somut adım atıldı? Onların temel talepleri iş güvencesinden önce işyerine güvence!

DİSK Başkanı Çelebi ise, devleti de arkasına alarak rekabet gücünü, bu doğrultuda da sömürüyü daha da artırmayı hedefleyen sermayedarların geçenlerde hükümetle birlikte çerçevesini çizdikleri Sanayi Stratejisi’ne tepki göstermiş. DİSK olarak konuyla ilgili hiçbir çalışmadan haberdar edilmediklerini ama basın toplantısına davet edildiklerini anlatan Çelebi, “Oluşum sürecinde yer almadığımız bir toplantıya gidip konu mankeni olmamızı istedikler. Biz Türkiye sanayisini ilgilendiren konularda konu mankeni olmayız. Bu yüzden basın toplantısına katılmadık” demiş. Belli ki patronların hükümetle birlikte oluşturdukları stratejiye çağrılmaması DİSK Başkanı’nı küstürmüştü. Oysa bundan kısa bir süre önce aynı Çelebi TÜSİAD’daki değişim sürecinin yeni olmadığını, “TÜSİAD başkanlığına kadın eli değdikten” sonra iki dönemdir daha sıcak ilişkiler kurduklarını anlatarak şöyle demişti: “Duyarlılık arttı. Değerlendirmelerimizde ortak noktalar belirginleşti. Ümit Hanım naif, duyarlı, diyaloga açık bir başkan.”

Dünya grevlerle çalkalanıyor. Yunanistan’da sendikalar 13 ayda 10 kez genel greve gitmişler. Bizim DİSK Başkanı sermayenin Sanayi Stratejisi’ne çağrılmayınca içerliyor. Emekten yana alternatif bir sanayi stratejisini de, içinde herkesin daha az çalışacağı ama çalışanların da gerçekten mutlu olacağı fabrikalar yapmanın önkoşulu sanırız öncelikle yanı başımızdaki “konu mankenleri”ni teşhir etmekten geçiyor.

Amerika’nın Yunanistan’ı

Wisconsin’deki mücadelenin esas anlamı, dünya çapında yaşanan büyük ekonomik krizin, Gerçek gazetesinin tekrar tekrar vurguladığı gibi, kapitalizm ile işçi sınıfını cepheden karşı karşıya getirmesidir. Avrupa’da bu, avro kullanan ülkeler arasında borcu çok yüksek olan ülkelerin iflastan kurtulmak için işçi sınıfının kazanımlarına ve haklarına saldırması biçimini alıyor. Yunanistan bunun en tipik örneğidir. Orada haklarına yapılan saldırıya işçi sınıfı 10 ay içinde 13 genel grev düzenleyerek ve sokak savaşlarına girişerek veriyor. Wisconsin gibi eyaletler de federal bir sistem olan ABD’de, aradaki farklar bir yana Yunanistan, İrlanda, Portekiz gibi ülkelerle benzer bir sınıf mücadelesi yaşıyorlar. Kriz, kendi sınıf mücadelelerini yaratarak ilerliyor.

Emperyalizmin kalbinde sınıf mücadelesi!

ABD’nin Wisconsin eyaleti Şubat ayının sonlarından itibaren Vietnam Savaşı’ndan bu yana görülmemiş düzeyde kitlesel eylemlere sahne oluyor. Eylemlerin kalbinde ise kamu işçileri ile onları desteklemek için sokaklara dökülen özel sektör işçileri, üniversite çalışanları ve öğrenciler yer alıyor. Bu hareketin fitilini ateşleyen ise Wisconsin’in çiçeği burnunda valisi Cumhuriyetçi Partili Scott Walker’ın göreve başladıktan sadece altı hafta sonra “Acil Bütçe Onarım Yasa Tasarısı” adı altında bir düzenlemeyi gündeme getirmesi oldu.

Wisconsin’in 3 milyar 600 milyon doları bulan bütçe açığını azaltma çabası olarak öne sürülen bu yasa tasarısının asıl amacı, kamu çalışanları sendikalarının toplu iş sözleşmelerinin iptali ile işçilerin kazanılmış haklarının gasp edilmesi, en önemlisi toplu pazarlık haklarının geri alınmasıdır. Ancak saldırı bununla da sınırlı kalmıyor. Elektrik santrallerinin özelleştirilmesi ve toplu taşımının bir kamu hizmeti olmaktan neredeyse bütünüyle çıkarılmasını da beraberinde getiriyor.

Bu saldırı yasasına karşı ilk büyük eylem Wisconsin Üniversitesi’nde yapıldı. Gösteriler farklı kesimlerden sendikaların ve sendikasıız işçile-

rin de katılımıyla her gün biraz daha kitleselleşerek eyaletin başkenti olan Madison’da meclis binasının çevresinde odaklandı. 19 Şubat günü ise nüfusu İstanbul nüfusunun ancak üçte biri olan Wisconsin’de 70 bin kişinin katıldığı bir eylemle meclis binası işgal edildi. İşgal, meclis ve senato üyelerinin toplanmalarını fiilen engelleyerek yasanın eyalet meclisi ve senatodan geçişini durdurma amacına hizmet etti. Eylemlerde doğrudan tasarımın hedefi olan Amerika Öğretmenler Federasyonu (AFT), Amerika Eyalet, İlçe ve Belediye Çalışanları Federasyonu (AFSCME) gibi işçi örgütlerinin yanı sıra, tasarıdan muaf tutulan itfaiye işçileri ve ayrıca metal işçileri sendikaları, elektrikçiler sendikaları gibi işçi örgütleri de yer aldı.

Yasa gündeme geldiğinde ciddi hiçbir karşı açıklama yapmayan Demokrat Parti üyesi senatörler, eylemlerin basıncı altında oturumlara katılma kararı aldılar. Bu durum senatonun toplanması için senato üyelerinin üçte ikisinin katılımı şartının sağlanamaması ve dolayısıyla da tasarımın senatoda onaylanamaması anlamına geliyor. Ancak çift meclisli eyalet yasama organında öteki meclis olan eyalet meclisinde Demokratların temsilcileri

böyle bir tutum sergilemeyerek kendi ikiyüzlülüklerini ortaya koymuş olduklar.

Yasa tasarısına karşı mücadele şu an bıçak sırtında yürüyor. İşçilerin kararlı direnişi karşısında sendika bürokrasisi ne yazık ki Demokratlarla kurmuş olduğu ilişkiler nedeniyle başından beri uzlaşma sinyalleri veriyor. Toplu sözleşmelerin iptal edilmemesi karşılığında ücretlerin belirli oranlarda düşürülmesi gibi yöntemlerin kabul edilebileceğine dair açıklamalar yapıyor. Oysa Wisconsin’de işçilerin soyundukları mücadelenin tek bir anlamı var: Krizin bedelini ödemeyeceğiz!

Yasa tasarısını geri püskürtecek olan da, sendika bürokrasinin uzlaşma çabalarını boşa çıkaracak olan da yine işçi sınıfının mücadeledeki kararlılığı ve kitlesel gücü olacaktır. Wisconsin’deki mücadelenin bugüne kadarki seyri, farklı eyaletlerde destek amacıyla düzenlenen gösteriler, eyalet meclislerinin işgali, mücadelenin kendi sınırları içinde başlamasından çekinerek bazı valilerin benzer planları geri çektiklerini açıklamaları bu gücün varlığının ve güvenilecek tek dayanak olduğunun en iyi göstergesidir.

Mısır’dan siparişiniz var!

Wisconsin’de yasa tasarısının onaylanmasını engellemek için eyalet meclisini işgal ederek günlerce meclis binasının içinden çıkmayan emekçilere, meclis binasının çok yakınındaki bir pizzacıdan sürekli pizza taşınyordu. İşgal boyunca yiyecek ihtiyacının karşılanması için gayet normal bir yöntem. Ama pizzacıdaki sipariş takip tabelasına bakınca bu siparişlerin aslında çok ilginç bir desteğe işaret ettiği ortaya çıkıyor. Çünkü siparişler meclis binasının içinden değil, başka bir kıtadan, Mısır’dan meclis binasına götürülmek üzere internetten verilmiş. Alın size Arap Devrimi’nin kalbinden emperyalizmin kalbinde yükselen sınıf mücadelesine destek!

8 Mart: Emekçi kadınlar mücadelesinde yol gösteriyor

Kadınlar, dünyanın yükünü omuzlarında taşıdıkları bir yılı daha geride bıraktılar. Bu yük kadınlar için hafiflemek bir yana günden güne artıyor. Ancak sigortasız, güvencesiz koşullarda düşük ücretlerle iş bulabilen kadınlar, esneklik tehdidinin de asıl hedeflerinden biri. Kadınların ev işlerine harcadığı emek görünmez olmaya devam ediyor.

Kadınlar bir yandan şiddet, dayak, taciz ve tecavüz ile karşı karşıya kalırken, diğer yandan medyada neredeyse hangi durumlarda bunların hak edileceğine dair tartışmalar yapılıyor. Erkek egemenliği “dekolte giyince tecavüz sürpriz olmaz, bu sonuçtan şikayetçi olmak da makul değildir” ya da “su testisi su yolunda kırılır” gibi fütursuz cümlelerle ifadesini buluyor. Kadın bedenini reklamlarda bir pazarlama aracı, reyting malzemesi gibi kullanan ikiyüzlü sistem, bir yandan da kadın bedeni ve bir bütün olarak kadınların yaşamını tahakküm altına alıyor.

Erkek egemen kapitalist sistem tüm bu sorunlar karşısında kadınları yalnızlaştırmaya çalışıyor; yaşadıkları baskı ve şiddetin utancını da kadınlara yükleyerek sessiz kalmaya zorluyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, bunu tersine çevirecek dayanışmayı ve mücadeleyi yükseltmenin günüdür.

Geçtiğimiz 8 Mart’larda, Bursa Nilüfer’de bir fabrikada yanan, Urfa Ceylanpınar’da süt sağmaya giderken servis yerine kamyonla taşınan ve kamyonun devrilmesi sonucu yaşamını yitiren, namus cinayetlerine kurban edilen kadınların öfkesini meydanlara taşımıştık. Sadece kayıplarımızı değil, sigortasız, güvencesiz ve sendikasız çalışmaya karşı mücadele eden ve kazanan Novamed işçisi kadınların gururunu da meydanlara taşımıştık. Geçen yıl ise, sadece 8 Mart’ın 100. yılı heyecanını yaşamıyorduk; Sakarya Caddesi’ni

Türkiye’de yıllardır görülmemiş bir işçi direnişinin merkezi haline getiren Tekel işçilerinin mücadele aşısıyla meydanlara çıktık. 8 Mart miting alanları, çevrelerinden gelen tüm baskıya rağmen, haklarını almadan evlerine dönmeyeceklerini söyleyen ve direnişin hep en ön saflarında olan Tekel işçisi kadınların sesiyle yankılandı.

Kadınlar mücadelenin hep ön saflarında

Bu 8 Mart da yine yeni yılın mücadeleleri ile birlikte geldi. Bu sefer Türkiye’de değil ama, biraz uzağımızda olan Tunuslu ve Mısırlı emekçiler Arap Devrimi’nin fitilini ateşledi. Mücadele yangına dönüp bu ülkeleri de aşarak tüm Ortadoğu’ya yayıldı. Bu kez Sakarya Caddesi’ni değil, Mısır’daki Tahrir Meydanı’nı, Bahrein’deki İnci Meydanı’nı doldurdu işçiler, emekçiler. Mücadelenin en ön saflarında yine kadınlar vardı. 14 yaşındaki kızıyla birlikte, eylemlerin başından sonuna kadar Tahrir Meydanı’nı terk etmeyen bir kadın şöyle diyor: “Evim kira. Karnım doğru dürüst doymuyor. Çocuğumun geleceği ne olacak? Kızımı buraya getirirken hiç korkmadım. Çünkü bu meydana herkes büyük bir aile. Burada hepimiz, küçük kız çocukları bile, hakları için isyan ediyor. Onlar bu sayede, haklarını nasıl savunacaklarını ve kendilerini nasıl koruyacaklarını öğrendiler.”

1857’de insanca çalışma koşulları için greve giden ve hür türlü saldırıya göğüs geren, 1908’de oy hakkı, doğum izni ve daha kısa çalışma saatleri gibi talepleri yaşamlarını kaybetmek pahasına savunan New York’taki emekçi kadınlar yolumuzu açmışlardı. Dün Novamed’de, Tekel’de, bugün Tahrir Meydanı’nda, İnci Meydanı’nda mücadeleye soyunan kadınlar aynı yoldan yürüyor.

Kadınlar alanlarda!

Adana

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Adana’da coşkuyla kutlandı. 6 Mart’ta 12.30’da Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünden başlayan yürüyüş Uğur Mumcu Meydanı’nda yapılan mitingle devam etti. Binlerce kadın, erkek egemen kapitalist sisteme, kadın katliamlarına, tecavüze, savaşa, yoksulluğa, cinsiyet ayrımcılığına karşı taleplerini haykırdı.

Sendikaların ve siyasi partilerin katıldığı mitingde Devrimci İşçi Partisi olarak “Erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı emekçi kadınlar en öne!” pankartımızla yer aldık. “Yaşasın 8 Mart, Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “Eşit İşe, Eşit Ücret”, “Erkeklerin Sevgisi Her Gün 3 Kadın Öldürüyor”, “Kadınlar Yürüyor, Mücadele Büyüyor” sloganlarımızı haykırdık. 8 Mart mitingi yapılan konuşmaların ardından söylenen türkülerle sona erdi.

Antalya

Antalya’da Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle coşkulu ve kitlesel bir şekilde 6 Mart’ta alana çıkan kadınlar, erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı taleplerini haykırdılar.

Kent pastanesinden başlayan yürüyüş Yavuz Özcan parkında son buldu. Türk ve Kürt emekçi kadınları alana Çav Bella marşını söyleyerek girdi. Yavuz Özcan Parkına gelindiğinde, sağanak yağmura rağmen Türkçe ve Kürtçe basın açıklaması yapıldı. Son yılların en coşkulu 8 Mart yürüyüşüne yaklaşık 800 kadın katıldı.

İstanbul

8 Mart’ın resmi tatil olmaması nedeni ile 5 Mart’ta Kadıköy’de toplanan kadınlar ortak sorunlarını dile getirdi.

Binlerce kadın 5 Mart’ta Tepe Nautilus’tan Kadıköy İskele Meydanı’na yürüyerek seslerini duyurdu. Tacizden, cinayetlere, göçmen kadınlara yapılan ayrımcılıktan ev işçilerine, kadına yöneltilen erkek şiddetinden anadilde eğitime kadar bütün sorunları gündeme getirdi.

Miting de açılış konuşmasını yapan Tertip Komitesi Başkanı Rahime İldemir’in konuşması Emekçi Kadınlar Günü’nün tarihine değinecek başladı. Özgürlük mücadelesinde şehit düşen kadınlar adına yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından kadına yönelik taciz ve tecavüz olayları gündeme geldi. Polis tacizleri kınandı. Göçmen kadınlara uygulanan polis şiddetinden, yaşamın her alanındaki ayrımcılığa kadar tüm cinsiyetçi saldırılar eleştirildi.

Bu yılın 8 Mart eylemlerine de damgasını vuran bölünmüş eylemleri aşarak daha güçlü birleşik 8 Mart’ları örgütlemenin umuduyla, “Yaşasın 8 Mart, Biji Heştê Adarê!”

Sungur Savran

Dünya devrimi için bir parti

Devrimci Marksizm Türkiye’ye geç girdi. Dünyanın birçok kıtasında ve ülkesinde devrimci Marksist örgütler daha 1920’li yıllarda yollarını oluşum halindeki Sovyet bürokrasisinden ayırmaya yöneldiler. Türkiye ise, muhalifleri, her iki Hikmet’e de (Nazım ve Doktor) “Trotskist” etiketini kondurmuş olsa da, ilk kez 1970’li yıllarda tanıştı Trotskizmle. Üstelik daha emekleme aşamasında iken 12 Eylül askeri diktatörlüğünün baskısı, bütün sol ile birlikte tepesine inecekti.

Bu gecikme bir de Türkiye Trotskizminin bazı doğum özellikleriyle birleşince, devrimci Marksizmin **esas görevi** olan Bolşevik enternasyonalist bir parti inşa etme görevi uzun süre neredeyse hareketin önüne bile konulmadı. Nesnel koşulların olumsuzluğu burada ancak kısmen bir rol oynamıştır. Bu durumun esas sorumlusu, doğum lekeleridir. Devrimci Marksizmin bu topraklardaki doğumu, propagandizmin gölgesinde olmuştur. Propagandizm, bazı fikirlerin ayrıntılı olarak anlatılmasını siyasi faaliyetin esası sayar. Devrimci Marksizm söz konusu olduğunda bu, “tarihte biz Stalinizme karşı haklıydık”, “tek doğru teori bizim teorimizdir” türünden bir yaklaşımın bütün siyasi faaliyete damgasını vurma biçimini alıyordu. Türkiye’ye ilişkin yapılan da alternatif bir Türkiye yorumu geliştirmeyi esas olarak. Elbette doğumda görev alanlar saygıdeğer bir iş yapıyorlardı. Elbette grevlerde, sendikalarda, bazen de daha kapsamlı anlamda siyasi alanda faaliyet gösterilmiyor değildi. Ama bunlar devrimci Marksizmin Türkiye politikasında kendine özgü bir hat izleyen, kitlelere kendini “işte, kurtuluşunuz için izlemeniz gereken yol budur!” diye sunan bir odak oluşturması perspektifiyle yapılmıyordu.

Bu anlamda politika olmayınca, parti elbette gerekli değildir. Ama daha önemlisi şuydu: Dünya çapında bazı akımlarda görülen “Trotskist” yanlığı, geç doğum yaşadığı için Trotskizmin fikirlerini ta 20’li yıllardan beri süregelen siyasi içerikli mücadelelerden değil teorik düşüncelerden öğrenmiş olan Türkiye devrimci Marksizminde vahim boyutlara ulaşıyordu. Bizim “Trotskistler”imiz, Leninist değil, **yalnızca** Trotskistti. Hiçbir zaman kelimenin gerçek anlamıyla Lenin’in öğrencileri olmadılar. Tabii o zaman da işçi sınıfı öncüsünü devrimci bir program etrafında, Bolşevikçe disiplinli bir çalışma tarzını benimsemiş kadrolar eliyle örgütleyecek bir devrimci proletarya partisi inşası fikri onlara hiçbir zaman **merkezi** görev olarak görünmedi.

Geçtiğimiz Şubat ayında kuruluşunu tamamlayan Devrimci İşçi Partisi, işte Türkiye devrimci Marksizmi içinde sadece Trotskist olmayan, **aynı derecede** Leninist olan, Trotskizm dünya çapında Leninizmin tek meşru varisi ve temsilcisi olduğu için Trotskist olan damarın ürünü olarak doğdu. Türkiye’de “Trotskistler” daha önce partiler kurdular. DSİP “Trotskist” idi. Artık şu ya da bu anlamda Trotskist olduğunu söylemek, sadece Trotskiy’in kemiklerini sızlattık olur. Ama başından itibaren hiçbir aşamada Bolşevik bir parti olmayı hedeflemedi. İKP Trotskistler tarafından kuruldu, ama açıkça deklare edilmiş amacı Leninist öncü parti olmak değil kitlesel bir işçi partisi olmağı.

Devrimci İşçi Partisi ile Türkiye’de, Bolşevizmin parti anlayışını ve enternasyonalizmini devrimci Marksizmin oluşturduğu tarihi zincir temelinde yaşatmayı amaçlayan ilk parti kurulmuş oluyor. Bu aynı zamanda şu demektir: DİP, Türkiye topraklarında kurulmuş bütün öteki sosyalist partilerden farklıdır. Onların hepsi Stalinizmin Leninizmden kopuşunun en belirgin özelliği olan enternasyonalizme sırt çevirmenin damgasını yemiştir. Bir tek Mustafa Suphi’nin TKP’si 1920’de bir dünya partisinin, Komünist Enternasyonal’in Türkiye seksiyonu olarak kurulmuştu. DİP, kuruluşunu 23 Haziran 2007’de Dördüncü Enternasyonal’i yeniden kurmayı önüne hedef olarak koymuş olan örgütlerin bir ortak toplantısında duyurmuştur. Amacı, çifte inşadır: Türkiye’de bir devrimci proleter partisi, uluslararası alanda ise sosyalist devrimin dünya partisi. Bu anlamda, Mustafa Suphi’nin TKP’sinin bu topraklarda 21. yüzyılda gerçek varisi Devrimci İşçi Partisi’dir.

Bu çok iddialı bir projedir. DİP, proleter devriminin partisi olmak için kuruldu. Bu hedefi yerine getirip getiremeyeceğini sadece nesnel koşullar değil, DİP’in kadrolarının iradesi de belirleyecektir.

Devrimci İşçi Partisi kuruluşunu tamamladı!

Devrimci İşçi Partisi 13 Şubat'ta gerçekleştirdiği konferans ile partinin kuruluşunu tamamladı ve "girişim" sürecini geride bırakmış oldu. Konferansta partinin örgütsel ve politik anlamda temel direklerini oluşturan program ve tüzük ayrıntılı biçimde tartışıldı ve oylanarak kabul edildi. Konferans, partinin yeni kabul edilen tüzüğünde, başka partilerin aksine, yalnızca temsilcilik ve sözcülük görevleriyle tanımlanan DİP Genel Başkanlığı'na oybirliği ile Sungur Savran'ı getirdi.

Devrimci İşçi Partisi üyeleri ve aday üyelerinin katılımıyla gerçekleşen konferans yakın zamanda Arjantin'de sendika bürokrasisi tarafından katledilen genç işçi Mariano Ferreyra şahsında, devrim yolunda şehit düşmüş IV. Enternasyonal militanları ile geçtiğimiz yıl kaybettiğimiz ve DİP'in dayandığı geleneğe çok önemli katkılar sağlamış Ali Dehri (Aziz Vatan) yoldaşın şahsında bu topraklarda hayatını yitiren tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Ayrıca Tunus'la başlayan Mısır'la yükselen Arap devrimi de konferansın çetli aşamalarında selamlandı ve yükselen devrimlerle partinin üstlendiği görevlerin yakıcılaşığına dikkat çekildi.

Konferans'ta DİP Girişimi'nin örgütsel ve siyasal gelişimi dürüstçe ve eleştirel biçimde değerlendirildi. Bunun ardından program ve tüzük tartışmalarına geçildi. Çok sayıda değişiklik önergesinin ayrıntılı biçimde tartışılması ve birçoğunun kabul edilmesinden sonra, partinin programı ve tüzüğü DİP'in devrimci mücadelesine yol göstermek üzere kabul edildi.

DİP, kuruluş konferansında kabul ettiği program doğrultusunda, ekonomik krizlerle, savaşlarla, sınıf mücadeleleriyle ve nihayet devrimlerle sarsılan günümüz dünyasında sınıf mücadelesi sahasına ihtilalci bir kararlılık ve iddia ile çıkıyor. DİP, Türkiye devriminin stratejik hedefi olan işçi iktidarını, dünya sosyalist devrimi perspek-

tifiyle bütünleştiriyor. DİP'in hedeflediği devrim Türkiye sınırlarında durmuyor, bir Ortadoğu Sosyalist Federasyonu ara halkasından geçerek bir sosyalist dünya devrimini hedefliyor. Bu yolda tüm ezilenleri işçi sınıfının öncülüğünde birleştirmeyi amaçlıyor ve dönemin temel şiarı olarak "sürekli savaşa karşı sürekli devrim!" şiarını benimliyor.

Tüzükte işçi sınıfının sosyalist, öncü devrimci partisi olarak tanımlanan DİP, demokratik merkezîyetçiliği temel almasının yanı sıra özellikle üyelik kriterlerinin üzerinde titizlikle durması ve niteliği ön plana çıkartması anlamında Bolşevik-Leninist bir doğrultuyu benimsedi.

23 Haziran 2007'de ilan edilen DİP Girişimi, 14 Şubat 2009 ön konferansının ardından ihtilalci bir program ve Bolşevik-Leninist bir tüzükle kuruluşunu tamamlayarak mücadelesini sürdürüyor. Elbette ki partinin kuruluş aşamasını tamamlamış olması insanın sürmekte olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bugüne kadar parti inşasını mücadelenin sıcaklığından kopmadan gerçekleştiren DİP'li devrimci Marksist militanlar aynı kararlılıkla öncünün inşası yolunda mücadeleye devam ediyor.

Konferansın sonunda DİP militanlarının hep bir ağızdan haykırdığı gibi "bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık; Enternasyonalle kurtulur insanlık!"

İşçi sınıfı partisine giden yolun ilk adımları

Devrimci İşçi Partisi Girişimi, 23 Haziran 2007'de İşçi Mücadelesi olarak düzenlediği uluslararası toplantıda ilan edildi. Devrimci İşçi Partisi'nin inşası için mücadele eden İşçi Mücadelesi bu hedefi paylaşan tüm devrimci Marksistlere çağrı yapıyor ve devrimci faaliyetinin merkezine parti inşasını koymuş olduğunu ilan ediyordu. DİP Girişimi'nin ilanı yoldaş partilerimizin önderlerinin katılımıyla gerçekleştirilmişti. Arjantin'den Jorge Altamira (PO-İşçi Partisi), İtalya'dan Franco Grisolia (PCL-Komünist İşçi Partisi), Yunanistan'dan Savas Mihail Matsas (EEK-Devrimci İşçi Partisi) bu önemli günde bizlerle. Uluslararası bir toplantı ile başlattığımız Devrimci İşçi Partisi'ne doğru yürüyüşümüzü Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu (DEYK) yolunda atılan adımlarla ahenk içinde sürdürdük.

14 Şubat 2009'da düzenlenen ön konferans, partimizin örgütsel ve politik temellerini güçlendiren bir dönemeç oldu. Devrimci İşçi Partisi Manifestosu ve bugün tüzüğümüzün dayandığı temeli oluşturan Çalışma Tarzı ve Örgütsel İlkeler kabul edildi. Ön konferansın ardından oluşturulan Türkiye ve Bölge Girişim kurulları parti inşası için çalışmalara hız verdi. Bu dönemde bir yandan parti inşası hızlanırken ve devrimci Marksist politikalar hayata geçirilirken diğer yandan da parti içinde Bolşevik tarzdan uzak düşen davranışlara karşı keskin bir mücadele yürütüldü.

Ön konferanstan tam iki yıl sonra 13 Şubat 2011'de yapılan konferans ile partinin kuruluşunu tamamladık. Kuruluş konferansını Bolşevik-Leninist bir yöneliş ve sade bir kurgu ile, partinin eksikliklerini saptayarak çözüm yollarını tespit etmek üzere sıkı bir tartışma yürütmek amacıyla sadece üyeler ve aday üyelerin katılımıyla gerçekleştirdik. DİP safalarında işçi sınıfı davasına adanmış militanlar olarak hedeflerimizi ve bu hedeflere giden yolda benimsenecek ilkeleri tartıştık. Kuruluşla, devrimci partinin inşasının tamamlanmadığının, bilakis görevlerin daha da arttığının bilincine hep beraber bir kez daha mücadele yoluna koyulduk.

İkili Görev: Türkiye'de DİP, dünyada IV. Enternasyonal'in inşası

Devrimci İşçi Partisi, kendisini bu topraklarda işçi sınıfının devrimci öncüsü olarak inşa ederken, bir yandan da programına yazdığı dünya devrimi hedefi doğrultusunda dünya partisinin bu topraklardaki bölüğünü inşa etmek görevi ile karşı karşıya olduğunun bilincinde.

Küresel ekonomik krizin derinleşmesi ile birlikte sınıf mücadelesinin dünya çapında sertleştiği bir dönemden geçiyoruz. Avrupa'yı saran genel grev dalgaları, gençliğin isyanı, emperyalizmin kalbinde yükselen sınıf mücadeleleri ve nihayet Arap dünyasını sarsan devrimler, bu dönemin devrimci krizleri tetikleyebileceğinin en somut kanıtları. Bu krizlerin düğümlediği yer ise proletaryanın önderlik krizi. Devrimci İşçi Partisi, bu krize IV. Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu'nu gerçekleştirerek cevap vermeyi hedefliyor.

Devrimci İşçi Partisi Programı'ndan

Devrimci İşçi Partisi, geleceğin ulusal denen devletlerde değil, bütün halkların birbirleriyle dayanışma içinde kuracağı, her birini daha varlıklı kılacak büyük ekonomik birimler oluşturacak ve hiçbir ulusun ötekileri ezmesine olanak tanımayacak federasyon ve konfederasyonlarda olduğu kanısındadır. (...) Ne var ki, ulus devletlerin "küreselleşme" çağında aşılışına dair iddialar birer efsane olmaktan öteye gitmez. (...) Ulus devletlerin ulusların gerçek eşitliğini sağlayacak biçimde aşılması uluslararası işçi sınıfının önündeki bir görevdir. İşte, tarihsel gelişmenin özgüllüğü çerçevesinde kurulacak federasyon ve konfederasyonların işlevi de buradan bütün ulusların kaynaşacağı bir geleceğe uzanan bir köprü olmaktadır.

(...)

Bütün sosyalist devletler birlikleri, federasyonlar ve konfederasyonların nihai amacı insanlığın tek bir ulus gibi kaynaşmasıdır. Dünya Sosyalist Federasyonu, insanlığın bir devlet altında yaşadığı son dönemin biçimi olacak, ondan sonra devlet, tarihin müzesine havale edilecektir. O zaman özgürlük yeryüzünde en güzel kılığıyla, mavi işçi tulumuyla dolaşacaktır.